

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Županijski sud u Sisku u vijeću za ratne zločine sastavljenom od sudaca toga suda Snježane Mrkoci kao predsjednice vijeća, te Željka Mlinarića i Alenke Lešić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Blaženke Wolf kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv I opt. Pere Đermanovića, II opt. Ljubana Bradarića, III opt. Dubravka Čavića i IV opt. Ljubiše Čavića zbog kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH, povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Sisku br. K-DO-10109 od 5. studenog 2009., nakon održane glavne i javne rasprave u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika Ivana Petrkača, I opt. Pere Đermanovića, II opt. Ljubana Bradarića i IV opt. Ljubiše Čavića, uz branitelje I opt. Zorka Kostanjseka, odvjetnika iz Siska, II opt. Danka Kovača, odvjetnika iz Siska, III opt. Željka Andrijevića odvjetnika iz Kutine i IV opt. Domagoja Rupčića, odvjetnika iz Siska, dana 23. travnja 2010.,

presudio je:

I opt. PERO ĐERMANOVIĆ, [REDACTED]

[REDACTED], ne vodi se drugi kazneni postupak.

II opt. LJUBAN BRADARIĆ, zv. „Lovčan“ [REDACTED]

[REDACTED] ne vodi se drugi kazneni postupak

III opt. DUBRAVKO ČAVIĆ [REDACTED]

IV opt. LJUBIŠA ČAVIĆ, [REDACTED]

[REDACTED] ne vodi se drugi kazneni postupak.

krivi su

da su

tijekom listopada 1991. godine u Stublju, Graboštanima, Gornjem i Donjem Hrastovcu. protixno odredbama članka 27 stavka 1. Elanka 31, Elanka 32, Clanka 33. stavak 3. Clanka 37 stavka 1 i Clanka 53 Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, te Clanka 52 stavka 1 i Elanka 75 stavka 2 točke a) I i II. i točke b) Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oruianih sukoba (Protohol I) od 08. lipnja 1977. godine, za vrijeme međunarodnog oruianog sukoba između oruianih postrojbi Republike Hrvatske i oruianih postrojbi tzv. „SAO Krajine“, tijekom napada pobunjenog dijela lokalnog srpskog stanovništva na pojedine civilne osobe hrvatske nacionalnosti i njihovu imovinu. te agresije na ustavnopravni poredak i teritorijalnu cjelohupnost Republike Hrvatske. kao pripadnici nelegalnih oruianih formacija tzv. „SAO Krajine“, u nakani da na okupiranom području tadašnje općine Hrvatska Kostajnica kod civila hrvatske nacionalnosti, izazovu osjećaj straha i nesigurnosti,

a) dana 16. listopada 1991. godine u Graboštanima, I okrivljeni Pero Dermanovic i III okrivljeni Dubravko Čavić, iz kuće oštećenikove sestre Ljubice Delic, prisilno odveli Vladimira Letica na način da su mu ruke vezali žicom i odvezli ga u vozilu marke „Renault 4“ u Komandu TO „SAO Krajine“ u Gornji Hrastovac, gdje je isti ispitivan prilikom čega je isti fizički i psihički zlostavljan, odakle je slijedeći dan 17. listopada 1991. godine odvezen u Selo Stubalj. gdje je prethodno morao pokazivati u kojim kucama ima oruija. pa nakon što je izvršio pokazivanja I okrivljeni Pero Dermanovic, III okrivljeni Dubravko Čavić sa pokojim Milanom Stiljkom zvanim „Japan“ odvezli ga vozilom „Golf“ žute boje u brdo prema šumi u predio zvani „Parlogi“, gdje su mu najprije kundacima pušaka i nogama obuvenim u čizme nanijeli otvorene prijelome obiju potkoljenica i glave, a potom ga sa više hitaca iz xatrenog oružja usmrtili,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oruianog sukoba protuzakonito zatvorili i ubili civila,

b) I okrivljeni Pero Dermanovic i IV okrivljeni Ljubiša Čavić, dana 26. listopada 1991. godine oko 19.00 sati u Graboštanima, provaljivanjem ušli u obiteljske kuće kbr. 62 vlasništvo Steve Karanovića i u kuću kbr. 70 vlasništvo Ive Karanovida, unutrašnjost kuća polili benzinom, a potom zapalili, uslijed čega su iste u cijelosti izgorjele,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba protuzakonito i samovoljno uništavali irnovinu u velikim razmjerinla. što nije opravdano vojnim potrebama.

c) II okrivljeni Ljuban Bradaric. točno neutvrđenog dana tijekom mjeseca listopada 1991. godine u Stublju, u nakani zastrašivanja preostalog hrvatskog stanovništva, vozeci se selom u vojnom terencu, iz puške „Papovke“ pucao po dvorištima i kucama u Selu Stubalj. pa tako i u pravcu Danice Devedžije koja se toga trenutka nalazila u dvorištu svoje obiteljske kuće. te se uspjela skloniti iza bunara i samo slučajem ostala nepovrijeđena, a zatim nastavio paljbu i po ostalim kućama i gospodarskim objektima mještana hrvatske nacionalnosti. kako bi time među preostalim mještanima hrvatske nacionalnosti izazvao nesigurnost i strah.

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba primjenjivao mjere zastrašivanja,

Pa da su time I okrivljeni Pero Đermanović, II okrivljeni Ljuban Bradarić, III okrivljeni Dubravko Čavić i IV okrivljeni Ljubiša Čavić počinili kazneno djelo protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – opisano i kainjivo po članku 120. st. 1 OKZRH.

Pa se I opt. Pero Đermanović temeljem El. 120 st. 1 OKZRH

o s u d u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 11 (JEDANAEST) GODINA

Temeljem čl. 63 st. 1 KZ I opt. Peri Đermanoviću u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru od 6. svibnja 2009. godine pa na dalje.

II opt. Ljuban Bradarić, temeljem El. 120. st. 1 OKZRH u vezi El. 57 st. 2 toč. d KZ/98

o s u d u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE

Temeljem čl. 63 st. 1 KZ II opt. Ljubanu Bradariću u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru od 6. svibnja 2009. godine do 15. prosinca 2009. godine.

III opt. Dubravko Čavić temeljem El. 120 st. 1 OKZRH

o s u d u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 9 (DEVET) GODINA

IV opt. Ljubiša Čavić temeljem El. 120 st. 1 OKZRH u vezi El. 57 st. 2 toč. d) KZ/98

o s u d u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 2 (DVIJE) GODINE

Temeljem El. 63 st. 1 KZ IV opt. Ljubiši Čaviću u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru od 27. listopada 2009. godine do 23. travnja 2010. godine.

Temeljem El. 122 st. 4 ZKP I, II, III i IV opt. oslobađaju se plaćanja troškova kaznenog postupka iz El. 119 st. 2 toč 1 i 6 ZKP koji padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Sisku podnijelo je uvodno citiranu optužnicu protiv I opt. Pere Dermanovića, II opt. Ljubana Bradarića, III opt. Dubravka Čavića i IV opt. Ljubiše Čavića zbog kaznenog djela iz El. 120 st. 1 OKZRH.

Kako III opt. Dubravko Čavić nije bio dostupan sudu u vrijeme suđenja to je uz suglasan prijedlog stranaka vijeće temeljem El. 305 st. 5 i 6 ZKP donijelo rješenje o suđenju u odsutnosti ovom optuženiku obzirom da je iz podataka u spisu proizlazilo da je III opt. nedostupan tijelima sudbene vlasti u Republici Hrvatskoj od 1995. kada je preselio u Selo Mladenovac, Republika Hrvatska, pa je vijeće ocijenilo da postoje važni razlozi da mu se sudi u odsutnosti, a radi efikasnijeg vođenja kaznenog postupka protiv drugih optuženika koji su dostupni time da se I i IV optuženik nalaze u pritvoru.

Ovo rješenje javno je objavljeno i ukratko obrazloženo, pa su se stranke odrekle pisanog otpravka i prava na žalbu. (list 300).

Pozvani da se u smislu odredbe El. 320 st. 3 ZKP izjasne kakav stav zauzimaju prema optužbi, I opt. Pero Dermanović izjavio je da se ne smatra krivim za kaznena djela pod toč. a/ i b/ optužnice, II opt. Ljuban Bradarić izjavio je da se ne smatra krivim za kazneno djelo pod toč. c/ optužnice, branitelj III opt. Dubravka Čavića izjavio je da ne smatra da je III opt. kriv za kazneno djelo pod toč. a/ optužnice i IV opt. Ljubiša Čavić izjavio je da se ne smatra krivim za kazneno djelo pod toč. a/ i b/ optužnice.

Nakon toga I i IV optuženik izjavili su da će svoju obranu iznijeti na početku dokaznog postupka, dok je II opt. izjavio da će obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

U tijeku dokaznog postupka sud je ispitao I opt. Peru Dermanovića (list 45, 72-73 i 301-302), IV opt. Ljubišu Čavića (list 302-303), a zatim svjedoke: Stjepana Karanovića (list 110 i 303), Nikolu Medića (list 117-118 i 304), Nikolu Jeličića (list 304-305), Anu Čorić list 184-185 i 306-307), Dragicu Grubić (list 188-189 i 307-308), Slavka Vukičevića (list 308), Ostoju Vukičevića (list 309), Dragutina Babića (list 313-314), Ivku Babić (list 314-315), Nikolu Drakulića (list 315-316), Anku Babić (list 112-113 i 316), Danicu Devedžiju (list 317), Stevu Karanovića (list 128-130 i 322-325), Milku Mršić (list 186 i 343-344), Katarinu Hajduković (list 344-345), Branka Čavića (list 345-346) i Branka Vukmirovića (list 350).

Uz suglasan prijedlog stranaka pročitani su; iskaz svjedoka Slavka Novalića (list 172-174), te iskaz svjedoka Ivica Karanovića (list 135-136), zapisnik o ekshumaciji posmrtnih ostataka civilnih i drugih žrtava na području Hrvatske Kostajnice od 22. svibnja 1996. (list 328-331), izvršen je uvid u fotodokumentaciju ekshumacije.

Na kraju dokaznog postupka ispitan je II opt. Ljuban Bradarić (list 46, 85- i 351-352).

U tijeku postupka sud je odbio prijedlog branitelja I i IV optuženika da se provede suočenje između svjedoka Steve Karanovića i I opt. Pere Dermanovića, kao i svjedoka Steve Karanovića i IV opt. Ljubiše Čavića, sa obrazloženjem da se ovim prijedlogom važne činjenice ne bi mogle utvrditi obzirom da I i IV opt. poriču izvršenje kaznenog djela, pri čemu koriste svoje pravo da se brane na način kako im to najbolje odgovara, dok će iskaz svjedoka Steve Karanovića biti podvrgnu ocjeni i analizi vijeća, te njegova vjerodostojnost biti ocijenjena u korelaciji s ostalim provedenim dokazima.

Odbijen je dokazni prijedlog branitelja I optuienika da se putem video-konferencije ispita svjedok Vlado Čopić i Sombora na okolnosti da je kritične zgode kao zapovjednik TO preuzeo od I opt. Pere Đermanovića pok. Vladu Letića, jer su činjenice koje se tim prijedlogom predlaže utvrditi već u dovoljnoj mjeri utvrđene.

Odbijen je dokazni prijedlog branitelja I optuienika da se izvrši očevid kod kuće Steve i Ive Karanovića kako bi svjedok Stevo Karanović pokazao mjesto na kojem se nalazio i mogao vidjeti palei njihovih kuća, jer su činjenice koje se tim prijedlogom predlaže utvrditi već u dovoljnoj mjeri utvrđene.

Odbijen je kao nevažan i dokazni prijedlog branitelja II opt. da se provede očevid u dvorištu kuće Danice Devedija na okolnosti da osoba koja je skrivena iza bunara ne može vidjeti osobu koja sa ceste puca prema njoj.

Iz istih razloga kao nevažan odbijen je dokazni prijedlog branitelja IV optuienika da se zamolbenim putem u Republici Srbiji ispituju kao svjedoci Stevo Meničanin, Branko Dragojević i Dragan Vukmirović na okolnosti da se IV opt. kritične zgode nalazio u Gradusi.

Kao nevažni odbijeni su i dokazni prijedlozi branitelja I-IV optuienika da se neposredno ispituju svjedoci Ivo Delić, Zvonko Grubić, Pero Kasap, Petar Adžić, Vaso Čavić, Janko Vukmirović i Miroslav Samardžić, a kao neprikladan odbijen je dokazni prijedlog da se provede suočenje svjedoka Steve Karanovića sa svjedocima Milkom Mršić, Slavkom Vukičevićem, Ostojom Vukičevićem, Nikolom Jeličićem i Dragicom Grubić jer postoje razlozi za sumnju da se predloženim dokazima vaine činjenice ne bi mogle utvrditi.

Pozvan da iznese svoju obranu u tijeku istrage I opt. **Pero Đermanović** naveo je da se poslije pada Hrvatske Kostajnice nalazio na položajima u Gradusi, a prema naredbi TO Gornji Hrastovac. Jednog dana zajedno sa Dubravkom Čavićem vraćao se iz sela Mračaj automobilom marke „Zastava 101“ crvene boje kojim je upravljao III opt. Dubravko Čavić. Pokojnog Vladimira Letića je poznao, pa kako su prolazili kroz selo Graboštane u dvorištu kuće Milke Delić, sestre pok. Vladimira Letića, vidio je istog pa su zaustavili auto i ušli u dvorište. Tada im je Letić rekao da se krije kod sestre jer mu kod kuće prijete, te da bi rado otišao u komandu TO kako bi predao i prijavio pištolj i automatsku pušku koju je imao kod sebe. Optuienik navodi da nije znao da je Letićeva sestra tražila vezu kako bi se predao, ali je njemu bilo logično da ga na njegovo traženje povedu u komadu TO. Letić je s njima ušao u auto pa su krenuli prema Gornjem Hrastovcu. Pri tome je sjeo na stranje sjedalo i nije bio vezan, a on i III opt. imali su u automobilu jednu pušku koja je bila s njima na prednjem sjedištu. Na tom putu I opt. navodi da su prolazili i pokraj njegove kuće pred kojom je bila seoska straža ali se ne sjeća da li su tu bili Slavko i Ostoja Vukičević. Prolazili su i pored kuće Vladimira Letića pa je on tražio da stanu kako bi uzeo pištolj i pušku. Sto su oni i učinili, time da su on i III opt. ostali na ulazu u dvorište, a Letić je ušao u kuću, uzeo naoružanje i vratio se u automobil, time da je naoružanje stavio na zadnje sjedalo. Ne sjeća se da bi tom zgodom u Letićevoj kući vidio njegovu suprugu. Nakon toga odvezli su Letića u komandu TO i predali ga dežurnom na kapiji, time da se danas više ne sjeća tko je bio dežuran. Ne zna tko je toga dana bio u komandi jer nije ulazio, mada zna da su tada komandiri bili Vlado Čopić i Borojević Nikola. Nedugo potom otišao je na položaje u Gradusu zajedno sa III opt. Dubravkom Čavićem, gdje se zadržao 7-10 dana da bi po povratku od Ivice Galetovića iz Graboštana rekao da je Letić ubijen, a da ga je ubila grupa koju je vodio tzv. „Japan“^a čije je prezime Stijak.

Sjeća se da mu je LetiC u automobilu pričao da su njegovi sinovi Krešo i Tomislav otišli na drugu stranu, pa je zbog toga on vjerojatno progonjen. Poznato mu je da je LetiC imao vozilo „Renault 4“ i motor, time da je to vozilo vidio u komandi TO i Eua je da ga je sebi uzeo Vlado Čopić. Također I optuženik je naveo da nije zapalio kuću Steve i Ive Karanovića, mada je vidio da su kuće zapaljane.

Ispitan na glavnoj raspravi I opt. Pero Đermanović u svoju obranu je naveo da je bio mobiliziran u jedinice TO negdje u kolovozu 1991. godine i dodijeljen u jednu artiljerijsku jedinicu za koju više ne zna kako se zvala. Misli da je zapovjednik te jedinice bio neki pukovnik Ivančević iz Srbije. Kao pripadnik te jedinice bio je raspoređen na položaj u Gradusi. Na tom položaju bio je od rujna 1991. godine do prosinca iste te godine, nakon čega je izišao iz jedinice TO i radio na carini u Hrvatskoj Kostajnici kao rezervni policajac. Inače, tijekom boravka u toj jedinici bio je zadužen sa automatskom puškom, a više se ne sjeća kakvu je uniformu zadužio tijekom mobilizacije, ali misli da je imao svakakve uniforme i SMB i maskirne. O događaju koji mu se stavlja na teret nema nikakva osobna saznanja osim onih koje je stekao iz pričanja pe selu, ali tvrdi da u to vrijeme uopće nije bio u Graboštanima jer se u listopadu već nalazio na položaju u Gradusi. I opt. je dalje naveo da je poznavao i LetiCa i njegovu sestru, te da je jedno desetak dana prije likvidacije LetiCa zajedno sa III opt. Dubravkom Čavićem odveo LetiCa u komandu TO ali ne zna što se s njim dalje dogodalo i na koji način je likvidiran. To zapravo znači da je u listopadu bio u Graboštanima i da nije cijelo vrijeme boravio na položaju u Gradusi. Međutim to odvođenje LetiCa nije značilo nikakvo njegovo uhićenje niti su ga on i Dubravko prisilno, vezanog vodili u komandu. Što se tiče osobe po imenu Milan Stijak zv. „Japan“ navodi da je čuo za tu osobu ali ga nije osobno poznavao.

Vezano za odvođenje Vladimira Letica I optuženik je naveo da je Letić njima rekao kako se njemu prijeti od strane njegovih mještana i to kada su jednom prilikom prolazili pokraj kuće njegove sestre. On i III opt. Dubravko Čavić su bili u crvenom „Stojadinu“ i on je rekao Letiću da ide s njima u komandu i da tamo da izjavu, da kaže što se događa s njim i tko mu prijeti, pa će mu se moжда pružiti i neka zaštita. LetiC je sjeo s njima u vozilo i oni su otišli najprije do Letićeve kuće jer je rekao da tamo ima neki pištolj i automat. To je oružje on uzeo i dao ga III opt. D. Čaviću da ga Eua, kako u komandi ne bi saznali da on ima oružje. Oni su ga odvezli do komande i tamo ostavili i I opt. navodi da ne zna što se s njim dalje dogodalo jer je otišao na položaj u Gradusu. Inače, dok su bili u selu nikom se od mještana nije ništa dogodilo, a tom zgodom kada su sa tim crvenim „Sojadinom“ odvezli LetiCa s njima nije bilo nikakvo drugo vozilo. Inače, na putu do komande TO LetiC niti u jednom trenutku nije pokušao pobjeći od njih, a niti je bio vezan. Što se tiče tog „Japana“ naveo je da mu je poznato da je isti imao žuto „Golfa“ i da se nitko u selu nije htio družiti s njim.

Odgovarajući dalje na pitanja I opt. je naveo da se sjeća da je bila rijetkost da u selu ima struje, a tom zgodom kad su vozili LetiCa bio je dan. Inače, kad su došli vozilom ispred komande TO LetiC je izišao iz vozila i uputio se prema ulazu na kojem su stajali, koliko se sjeća Nikola Vukmirović i Vlado Čopić i čini mu se da je taj Nikola bio na straži dok je Vlado imao neku zapovjednu dužnost u komandi TO. Kad su došli do Letićeve kuće kako bi on uzeo oružje, I opt. navodi da je ostao na cesti pokraj automobila, a LetiC je sam otišao u kuću i nikoga drugog nije vidio u blizini. Još jednom ponavlja dok su vozili Letića nisu nikakvu prisilu prema njemu primjenjivali tim više što je njegov pok. otac bio dobar sa tim Vladom Letićem.

Vezano za terećenje da je zajedno sa IV opt. zapalio kuće Ive i Steve Karanovića I opt. je naveo da nikada ničiju kuću nije zapalio, mada ne može reći da paljenja nije bilo, ali to su uglavnom radile one grupe kojima je pripadao onaj „Japan“. On je uvijek nastojao zaštititi kuće

svojih susjeda. To je činio na način da su postavljali lažne oznake na kuće da je kuća minirana i lažne bombe kako bi spriječili da netko opljačka ili zapali kuću. Sjeća se tako kuće nekog Lovre koji je živio u Njemačkoj, a njegova kuća je u susjedstvu kuće Steve Karanovića. Ne sjeća se da bi prilikom odvođenja Vladimira Letića u komandu TO vidio Stevu Karanovića, a niti je ikada dolazio u dolazio u njegovu kuću. Također je naveo da je moguće da je prilikom odvođenja Letića stao i kod svoje kuće međutim, u istoj nije bila nikakva komanda nego sam civilna straža starijih ljudi.

Pozvan da iznese svoju obranu u tijeku istrage **II opt. Ljuban Bradarić** naveo je da je bio uključen u seoske straže po narednju komande TO u Gornjem Hrastovcu. Od naoružanja je imao „papovku“, a straže je držao od lipnja mjeseca 1991. god. pa sve do 1992. god.. Ispred kuće I opt. Pere Đermanovića bila je barikada i tu je bio na straži. Dok se nalazio na straži i u komandi TO „SAO Krajine“ u gornjem Hrastovcu u komandi nije vidio da bi bio priveden Vladimir Letić kojeg je dobro znao budući je imao kombajn i vršio žito. Također je naveo da poznaje Danicu Devedžiju koja je živjela u Stublju, međutim nikada nije na nju pucao iz automatske puške vozeći se u vojnom terencu kroz selo, niti je uopće pucao po kućama i gospodarskim objektima mještana hrvatske nacionalnosti i tog sela. Nikada se nije vozio u nekom vojnom terencu, a nije mu poznato tko bi se u njemu vozio.

Ispitan na glavnoj raspravi II opt. Ljuban Bradarić još jednom je naveo da nije točna optužba državnog odvjetnika da bi on u listopadu 1991. godine u Selu Stubalj pucao po dvorištima i kućama iz puške i da bi na taj način ugrozio život Danice Devedžije koja se zbog toga sakrila iza bunara. On Danicu Devedžiju poznaje iz videnja mada je poznavao njezinog muža i sa njime je bio prilično dobar. Nije imao nikakvog razloga da puca prema toj ženi niti po bilo čijim dvorištima i kućama. Također je naveo da je u to vrijeme od naoružanja imao „Papovku“ i nosio je SMB uniformu.

Pozvan da iznese svoju obranu u tijeku istrage, **IV opt. Ljubiša Čavić** branio se šutnjom, međutim na glavnoj raspravi iznio je svoju obranu te naveo da je nakon mobilizacije u kolovozu 1991., godine, već u rujnu bio raspoređen na položaj u Gradusi tako da o događajima vezanim za pok. V. Letića ne zna ništa. Naime, on je na tom položaju ostao negdje do prosinca 1991. godine i bio je komandir jednog odjeljenja i vrlo rijetko su ih puštali kući. U Graboštane nikada nije dolazio, već je samo prolazio kroz njih. Tvrdi da nije sudjelovao niti u odvođenju Vladimira Letića, a niti u paljenju kuća Steve i Ive Karanovića. Inače, njihovi komandiri Eeta su im preporučili da se ne zadriavaju previše u selima pogotovo preko noći, jer su ove paravojne grupe bile opasne i za njih. U Gradusi su bili smješteni u školi i sjeća se da su imali SMB uniforme, a oni koji ih nisu imali, nosili su pola civilnu odjeću, a pola uniformu. Inače, ti zapovjednici rijetko su ih puštali kući jer su govorili da ako oni mogu biti na tim položajima neprekidno koji su došli izvana iz Srbije, onda moraju biti zajedno sa njima, a ne odlaziti svojim kućama. Naime, svi su morali dobiti dozvole kad su htjeli ići kući. Poznato mu je da je kod kuće I opt. Pere Đermanovića bila seoska straža koja je samo zaustavljala ljude i provjeravala ima li što sumnjivo.

Ispitan na glavnoj raspravi i odgovarajući na pitanja IV opt. je naveo da je struje bilo vrlo rijetko, odnosno da je svakih 10 do 12 dana struja dolazila i trajala 2 do 3 sata najviše. Inače, on je u to vrijeme imao automobil „Fiat 1300“ i nikada nije vozio automobil „Renault 4“. Vezano za likvidaciju Vladimira Letića Eeta je da je upravo taj „Japan“ odveo Letića iz TO i likvidirao ga ali mu nije poznato na koji način. Stevu Karanovića poznaje ali mu nikada nije ušao u dvorište ili bio u kući.

Svjedok Stjepan Karanović (sin Stjepana) ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je do izbijanja ratnih sukoba živio u Graboštanima na kbr. 8, te je po izbijanju rata izbjegao na slobodni hrvatski teritorij. Zbog toga nema neposrednih saznanja o događajima koji su se desili, ali je razgovarao sa ljudima koji su dolazili na slobodni teritorij među kojima i sa Zvonkom Grubićem, Ivanom Medićem, Ivanom Brnadom i dr. od kojih je Euo da je Vladimir Letić ubijen u tijeku 1991. od strane srpske vojske. Čuo je od njegove sestre da ga je ieljela prebaciti na hrvatski teritorij pa je to povjerila Živku Jeremiću koji je odmah tu vijest dalje prenio, tako da su po Vladimira Letića došli I opt. Pero Dermanović i III opt. Dubravko Čavić i odveli ga u komandu u Donji Hrastovac, nakon Cega je bio predan grupi na Cijem je čelu bio Stijak zv. „Japan“, koja ga je mučila i odvela u Stubalj na predio „Parlogi“ gdje su ga ubili. Također je Euo da je bio sav izmasakriran i izrešetan mecima. Čuo je i o paljenju kuća, ali ne zna tko su počinitelji, te ne zna ništa o pucanju na Danicu Devedžiju.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok Stjepan Karanović ponovio je da nema neposrednih saznanja o načinu kako je ubijen pok. Vladimir Letić, ali je saznanja o događajima vezanim za njegovu likvidaciju dobio od svih sumješšana s kojima je svaki dan telefonom i osobno kontaktirao te ako su se vidjeli u Zagrebu ili u Sisku. Još jednom je ponovio da je čuo da su pok. V. Letića iz kuće njegove sestre Ljubice Delić, odveli Perica Dermanović i Dubravko Čavić, i predali ga u komandu TO odakle je isti nakon tri dana i dvije noći odveden i likvidiran, time da je Euo da ga je likvidirala grupa od osobe zvane Nikola Stijak, zv. „Japan“. Vezano za palei kuće Steve i Ive Karanovića, svjedok je naveo da je iz razgovora sa Stevom Karanovićem Euo da su te kuće zapalili Pero Dermanović te Dubravko i Ljubiša Čavić, međutim, Eini mu se da taj navod nije vjerodostojan jer je u vrijeme kad su kuće zapaljene bila noć pa je teško pretpostaviti da je Stevo Karanović prepoznao te osobe. Naime sjeća se da mu je Kranović rekao da su kuće zapaljene između 21 i 22 sati navečer, a tada je evidentno u listopadu mjesecu bila noć. Također nije povjerovao Stevi Karanoviću niti iz razloga jer mu je on rekao da je tom zgodom leiao u krumpiru od Franje Hajdukovića, međutim poznato mu je da u to doba godine u njihovom kraju nema krumpira u vrtovima. O ubojstvu Vladimira Letića nije razgovarao sa Stevom Karnovićem, već je saznanja o tom ubojstvu stekao, kao što je već rekao od Ivana Brnada, Zvonka Grubića, Ivana Medića i Antuna Bašića iz Graboštana. Nadalje je svjedok naveo da je kuća Franje Hajdukovića udaljena od kuće Steve Karanovića oko 30-ak metara, a od kuće Ive Karanovića oko 10-ak metara. Naime, smatra da Stevo Karanović nije mogao vidjeti svoju kuću iz vrta Franje Hajdukovića iz razloga jer su mu pogled na njegovu kuću priječili neki gospodarski objekti, vlasnika Lovre i Zvonka Karanovića, mada se moie vidjeti cesta ispred kuće Ive Karanovića ali ne i Steve Karanovića.

Za II opt. Ljubana Bradarića nije čuo u inkriminiranom periodu, a pogotovo ne za nekakvo njegovo neprijateljsko djelovanje u selima prema seljanima hrvatske nacionalnosti. O Ljubanu Bradariću nije ništa čuo tijekom rata.

Svjedoku je predočeno da je u tijeku istrage rekao - „razgovarao sam konkretno sa Stevom Karanovićem i Stevanom Devedžija koji su vidjeli da kuće gore, međutim nikada nisu rekli da su vidjeli neku konkretnu osobu da to Eini“ -, pa je svjedok naveo da ne zna kako je došlo do toga da se takav tekst unese, ali to nisu bile njegove riječi

Odgovarajući na pitanja IV optuženika, da li bi Nikola Hajduković po njegovu povratku u G. Hrastovca, da je nešto znao o njegovom neprijateljskom djelovanju u tijeku rata to prešutio, svjedok je naveo da je Nikola Hajduković sada pokojni, ali on je osoba koja ništa nije prešućivao i što god je znao o bilo čijem djelovanju to bi prijavio. Međutim IV opt. Ljubišu Čavića nije nikada spominjao. Također nije spominjao niti I opt. Peru Dermanovića, kao niti III opt. Dubravka Čavića.

Svjedok je dalje dodao da je on 1991. godine nastradao od mina koje su postavili Srbi, i sjeća se da mu je Đermanović tom prilikom pomagao i još dvadesetak takvih kao što je Đermanović. Isto tako i njegovi roditelji u siječnju 1992. godine ubijeni su od osobe Nikole Begovića zv. Kondukter.

Svjedok Nikola Medić, ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da se nalazio u svojoj kući jednog dana između 10,00 i 12,00 sati pa je kroz prozor gledao kako Vladimira Letića tjera naoružana paravojska u pravcu društvenog doma. Ne može se sjetiti da li je bio zavezanih ruku, ali ni jednog od tih ljudi nije prepoznao niti je vidio I opt. Peru Đermanovića. Vidio je trenutak kada je Vladimir Letić ispred društvenog doma pokušao pobjeći, ali su ga uhvatili, ugurali u „Golf“ žute boje i odvezli. Nakon par dana ponovno je vidio vozilo i naoružane vojnike te Vladimira Letića kako idu u pravcu gdje su mještani ostavili svoje poljoprivredne strojeve. Poslije par dana išao je na svoje zemljište te je dalekozorom vidio mrtvo tijelo Vladimira Letića.

Ispitan na glavnoj raspravi, ovaj svjedok je odgovarajući na pitanja naveo da je poznavao Peru Đermanovića, mada je isti dvadesetak godina mlađi od njega, dok Ljubišu i Dubravka Čavića nije poznavao. Poznavao je i Ljubana Bradarića, te sada izričito može reći da nije vidio I opt. Đermanovića kao osobu koja je kritične zgrade vodila Letića u pravcu Doma. Nikoga od tih ljudi nije prepoznao jer su svi bili u šarenim uniformama. Također svjedok je naveo da je poznavao II opt. Ljubana Bradarića ali ga nije vidio da bi pucao po selu Stubalj, a niti mu je poznato da bi isti prekomjerno uživao alkohol u to vrijeme, ili da bi bio aktivan u nekim političkim organizacijama. Inače, poznaje Danicu Devediju jer ista iivi 200-tinjak metara od njegove kuće ali mu ista nije pričala da bi netko pucao po njevoj kući ili da bi joj iivot zbog toga bio ugrožen.

Svjedok Nikola Jeličić ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da nema nikakvo osobno saznanje o ubojstvu Vladimira Letića niti ima saznanje o njegovom vođenju kroz selo Stubalj. Sjeća se da je u dvorištu bio sa djetetom starim 10 godina te Euo pucnjavu i vidio grupu ljudi kako prolaze selom. Pretpostavio je da je moida Vladimir Letić uhvacen pa je sklonio dijete da ga ne vidi jer mu je Letić bio krsni kum. Stoga Letićevo vođenje pored njegove kuće nije vidio, ali nakon što je ta grupa ljudi prošla pored njegove kuće kroz 2-3 sata pred mrak Eula se jaka pucnjava koja je dolazila iz pravca zvanog „Parloga“, a to je polje koje je od njegove kuće udaljeno 500-600 m. Sutradan ga je Nikola Medić izvijestio da je ubijen Vladimir Letić u predjelu zvanom „Parlog“ pa je išao s njim, Milkom Mršić, Dragicom Grubić i Ivom Brnadom po mrtvo tijelo koje su potom sahranili u Letićevom dvorištu iza Stale. Tijelo je po njegovom sjećanju bilo izrešetano, noge ispod koljena slomljene, ruke vezane žicom, a iica mu je bila i oko vrata.

Svjedok je dalje naveo da je poznavao osobu zvanu „Japan“ koji je vozio žuti „Golf“ u inkriminirano vrijeme. Poznavao je i „Lovčana“ i Pericu Đermanovića i Dubravka Čavića, međutim iste osobe nije vidio kada je uz njegovu kuću proveden Vladimir Letić. Nakon toga svjedok navodi da je, a nakon što je pored njegove kuće provedena neka osoba, vidio pojačan promet vozilima od strane srpskih pobunjenika. Nije vidio niti Ljubišu Čavića kojeg poznaje u grupi koja je tada prolazila cestom.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok Nikola Jeličić u svom iskazu je dodao da mu nije poznato da bi Vladimir Letić bio ubijen iz osвете zbog nekog ubojstva koje je počinio prije 30 godina. Isto tako odgovarajući na pitanja svjedok je naveo da se u to vrijeme Hrvati nisu mogli slobodno kretati po selima, ali mu nije poznato da li se Stevo Karanović kretao po selima Graboštani i Hrastovec time da ga u svom selu Stubalj nije vidio. Što se tiče II opt. Ljubana Bradarića naveo je da njemu osobno nije poznato da bi isti pucao po kućama u Stublju, ali je to čuo od drugih ljudi koji su ga vidjeli i o tome pričali.

Svjedok Ana Ćorić vanbračna supruga pok. Vlade Letića ispitana u tijeku istrage u svom iskazu je navela da nije sigurna da li se radi o datumu 15. listopada 1991. ali se sjeća da je njezin suprug Vladimir Letić krenuo kod susjeda slušati vijesti na radiju na baterije obzirom da nije bilo struje, kada je naišao vojni kamion. Tada nije vidjela da joj je suprug uhićen i da su ga odvezli u pravcu Majura, pa je otišla namiriti stoku. Dok se nalazila u Stali došao je njezin suprug sa jednim muškarcem po pušku. Taj muškarac je bio naoružan i stajao je na ulaznim vratima, a drugi je bio u dvorištu. Kako u Stali nije bilo puške njezin suprug krenuo je prema kući, a za njim i taj naoružani muškarac. Svjedok navodi da je krenula za njima kao i muškarac koji je stajao na vratima tražeći od nje da mu pokaže gdje je puška, a kada je ona rekla da puške nema on ju je udario u predio trbuha i naredio da ide tažiti muia. Ona je pomislila da je mu i u gornjem dijelu kuće, međutim tada je uočila da su vrata na šupi koja je povezana sa kućom otvorena, pa je zaključila da je njezin muž pobjegao. Nekoliko dana nakon toga ona se nalazila u voćnjaku kada su pred kuću osobnim vozilom, ne zna koje marke, a ne sjeća se niti boje, došli njezin muž, Pero Đermanović i još jedna osoba koju nije poznavala, pa im je njezin muž predao oružje i to jednu pušku, a kako je ona poslije pronašla i futrolu od pištolja, pretpostavila je da im je predao i pištolj. Ona se bojala izaći pred njih tako da joj se muž tom prilikom nije niti javio. Vidjela je da su ponovno sjeli u automobil i odvezli se u pravcu komande u Gornjem Hrastovcu. Svjedok je dalje navela da je slijedeći dan negdje oko 14,00 sati zajedno sa Milkom Mršić namirivala stoku kada je vidjela veću grupu uniformiranih i naoružanih muškaraca, njih oko 15-20 kako idu niz njenu ulicu, a ispred njih ide njezin suprug Vladimir Letić. Suprug nije bio vezan ali nakon Sto se kratko zaustavio pokraj njihove kuće, podigao je rukav i ona je vidjela da su mu ruke sasječene žicom. Kada se ta grupa sa njezinim muiejem udaljila, s njima je otišla i Milka Mršić. Ona je u toj grupi uočila jednu osobu koja je imala zakačenu bombu na uniformi, a od Milke Mršić je čula da je to bio neki „Japan^a“. Kasnije joj je Milka Mršić rekla da je njoj pričao Mile Brnad da je tom zgodom njezin muž dolaskom do Doma pokušao pobjeći ali su ga uhvatili i ugurali u automobil koji je stajao pred Domom, a zatim odvezli u sokak iza njegove kuće, nakon Eega se čuo rafal i da je vjerojatno tada njezin muž ubijen. Nikola Medić je sutradan išao obići svoj traktor na tom području pa je uočio mrtvo tijelo, nakon čega je zajedno sa Milkom Mršić, Dragiom Grubić i Ivom Brnad otišao na to mjesto i pronašao mrtvog njezinog supruga Vladimira Letića kojeg su potom pokopali u dvorištu njene kuće iza Stale. Ona nije vidjela svoga muža mrtvog ali joj je Milka Mršić rekla da su mu noge bile slomljene ispod koljena i razneseno pola glave. Svjedok je dalje navela da poznaje Peru Đermanovića ali da njega nije prepoznala u grupi ljudi koji su vodili njezinog muža, mada im je bila dosta blizu. Poznaje i Ljubana Bradarića za kojeg takoder navodi da nije bio u toj grupi ljudi. Kada je ta grupa ljudi tjerala njezinog muža ispred sebe primijetila je da ima nešto ljubičasto oko vrata, kao neku kravatu, međutim on nikada nije nosio kravatu pa pretpostavlja da je to služilo da ga vode ili da ga vežu. U svakom slučaju, svjedok je navela da je Eula da je njezin muž uhvaćen kod svoje sestre Ljubice Delić gdje se sakrio nakon bijega iz njihove kuće, da bi dan nakon toga došao sa Đermanovićem i još jednom njoj nepoznatom osobom te im predao pušku, treći dan je voden po tim nepoznatim ljudima kroz selo i istu večer dovezen na sporednu cestu i ubijen. Sestra Vlade Letića se zbog toga osjećala krivom Sto je Eula od ljudi kojima se povjerila, jer je tražila pomoć od jednog mještana koji je potom prijavio Letića da se kod nje krije pa je organizirano njegovo hvatanje i uhićenje.

Ispitana na glavnoj raspravi svjedok Ana Ćorić dodala je da tom prilikom kada je Đermanović došao sa njenim mužem, na njemu nije bilo nikakvih tragova nasilja. Nakon Sto im je njezin muž dao jednu pušku Eula je kada je Đermanović rekao da ga vodi u komandu u Hrastovac.

Isto tako navela je da je od trenutka kada je njezin muž pobjegao iz njihove kuće do trenutka kada su ga ponovno uhvatili prošlo oko 14 dana time da ona nije znala gdje se nalazi već je kasnije Eula da se nalazio kod svoje sestre. Taj podatak da joj se muž krije kod svoje sestre Eula je od drugih iena u selu time da su joj pričali da je uhvaćen kod svoje sestre i da je cijela kuća bila opkoljena. InaEe, ljudi su se uglavnom skrivali po kućama i nisu hodali po cesti. Ona osobno nije poznavala Stevu KaranoviCa.

Nadalje odgovarajući na pitanja svjedok je navela, a nakon Sto se okrenula prema II opt. Ljubanu Bradariću, da ga poznaje pod nadimkom „Lovčan“, i da se sjeća da je jednom prigodom tijekom rata on bio zajedno sa Brankom Čavićem zv. Staklar u njenoj kući sa još dvije osobe koje ne poznaje, a tom prilikom je Bradarić bio u vojnoj uniformi i naoružan, a drugi su bili u civilu. Htjeli su zapaliti njezinu štalu, ali se na cesti pojavila neka njoj nepoznata osoba, a koja ih je u tome spriječila, rekavši, maknite se odavde to je moj teritorij. Navela je da joj nikakvi drugi podatci vezano za Bradarića nisu poznati. Nije poznavala niti Dubravka Čavića, niti IV opt. Ljubišu Čavića, već samo Branka Čavića zv. „Staklar“. Nije joj poznato tko je zapalio kuće Steve i Ive KaranoviCa, a niti u osobi IV opt. Ljubiše Čavića prepoznaje osobu koja je sa I opt. Perom Đermanovićem došla u njihovu kuću po pušku.

Svjedok Dragica Grubić ispitana u tijeku istrage u svom iskazu je navela da je dana 17. listopada 1991. god. u poslijepodnevnim satima iza svoje kuće skrivena promatrala jedan dio vođenja Vladimira LetiCa kroz selo Stubalj od strane grupe naoružanih vojnika koji su bili obučeni u šarene uniforme. Niti jednog od njih nije prepoznala. Letića su odveli u pravcu Društvenog doma, međutim taj dio nije promatrala. Kada ih je sutradan Nikola Medić izvijestio da je netko ubijen u polju iza njihovih kuća u predjelu zvanom „Brdo“, njoj je njezin stric pok. Stjepan Grubić rekao u večernjim satima da je isti taj dan iuti automobil prošao u pravcu tog zemljišta. InaEe poznato joj je da je taj iuti automobil vozila osoba po imenu „Japan“⁶, ali stric joj nije rekao tko je tom zgodom vozio automobil. Od vanbračne supruge Vladimira LetiCa Eula je da je isti uhićen, ali je pobjegao pa je ponovno uhićen. U grupi ljudi koji su vodili LetiCa cestom nije nikog prepoznala jer su svi bili bradati i brkati, a inače je u to vrijeme bilo pucnjave i po noći i po danu. Njezin stric joj nije rekao da bi Letića vidio u tom iutom vozilu, ali je to zaključio nakon što je LetiC sutradan pronađen mrtav.

Svjedok je dalje navela da je u to vrijeme znala vidati Stevu KaranoviCa kako se vozi kroz selo Stubalj na biciklu, ali joj nije poznato tko je zapalio njegovu kuću za koju je Eula da je zapaljena.

Ispitana na glavnoj raspravi svjedok Dragica Grubić dodala je još jednom da kritične zgrade nije prepoznala nikoga od osoba koji su vodili pok. LetiCa kroz selo mada poznaje I opt. Pericu ĐermanoviCa od ranije. Također je dodala da poznaje i II opt. Ljubana Bradarića ali joj nije poznato da li je isti pucao po kućama u selu, dok za III opt. Dubravka Čavića nikada nije Eula, dok IV opt. Ljubišu Čavića poznaje ali od prije rata kada je dolazio njezinom sinu pomagati u polju, time da joj nije poznato što je on radio tijekom rata.

Svjedok Slavko Vukićević ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da se sjeća da je jednom zgodom idući kroz svoje selo Gornji Hrastovac, vidio u automobilu „Renault 4“ Petra ĐermanoviCa i Dubravka Čavića kako voze pok. Vladu LetiCa. Oni su se zaustavili na cesti i D. Čavić i P. Đermanović su izišli iz auta, a Vlado je ostao u automobilu i on im je tada rekao da puste čovjeka da nije ništa kriv, a oni su njemu rekli da što on ima s tim. Nakon toga oni su ponovno sjeli u auto i krenuli niz cestu prema komandi TO. Nije mu poznato što se dalje događalo sa Vladom Letićem. Oni su se zaustavili ispred kuće Pere ĐermanoviCa i on je vidio da je LetiC bio vezan žicom tako da su mu ruke bile vezane naprijed. Svjedok navodi da je primijetio da LetiC u automobilu plače. InaEe on je tom

prigodom Euvaio seosku stražu, pa se zato zatekao na toj cesti. P. Dermanović i D. Čavić nisu tom zgodom Letića nazivali nikakvim pogrđnim imenima kao npr. ustaša i sl. Svjedok je dalje naveo da se sjeća da vozilo „Renault 4“ bilo boje kao bijela kava. Čuo je naknadno da je Letić ubijen ali ne zna tko ga je ubio. Nadalje, svjedok je naveo da poznaje II opt. Ljubana Bradarića jer je i on bio u seoskim stražama ali nikada s njim u smjeni tako da ne zna kakvo je naoružanje imao. Bradarić je volio piti i bio je Eesto pijan, a od drugih ljudi je Euo da je znao pucati po selu Stubalj. Svjedok je takoder naveo da poznaje IV opt. Ljubišu Čavića ali da isti nije bio kritične zgrade sa I opt. Dermanovićem i III opt. Dubravkom Čavićem u vozilu „Renault 4“ kada su vozili pok. Vladu Letića.

Svjedok Ostoja Vukičević ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da mu se čini da je u studenom 1991. godine bio na seoskoj straži u blizini kuće Pere Dermanovića, zajedno sa Slavkom Vukičevićem i Vasom Čavićem te Nikolom Vukmirovićem i tada je Pero Dermanović došao sa Dubravkom Čavićem u nekom vozilu, Eini mu se da je bilo narančaste boje, a marku vozila ne zna. Zaustavili su se ispred Perine kuće i na kratko vrijeme su Dubravko i Pero ušli u kuću, dok je Letić ostao u vozilu na zadnjem sjedištu i imao je vezane ruke na ledima. Nije vidio Eime su ruke bile vezane. Nakon toga su se Dermanović i Čavić vratili u automobil i odvezli Letića niz put. Ne zna kome su predali Vladu Letića, a drugi dan nakon toga Euo je da je Vlado Letić poginuo tako što je vraćen u selo Stubalj, ali ne zna tko ga je ubio i na koji način je stradao. Točnije, Euo je da je Vlado Letić u komandi prenoćio, a da je drugi dan vraćen natrag i ubijen. Svjedok je dalje naveo da mu je poznata osoba po imenu „Japan“ ali nije Euo da bi se njegovo ime povezivalo sa ubojstvom Vlade Letića. Inače, Hrvati se u to vrijeme nisu mogli slobodno kretati po selima, pa su stalno tražili nekoga tko bi ih izveo iz sela i Eak davali novce za to. Stevu Karanovića je rijetko vidao i nije mu poznato tko je zapalio njegovu i kuću Ive Karanovića. Poznaje i II opt. Ljubana Bradarića i zna da je u to vrijeme bio u uniformi i naoruian automatskom puškom. Nije vidio da bi II opt. pucao po kućama ali je to Euo od drugih ljudi. Za IV opt. Ljubišu Čavića nije Euo da bi palio kuće ili zastrašivao ljude, ali ne zna niti što je on u tom vrijeme radio.

Svjedok Dragutin Babić ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je dobro poznavao I opt. Peru Dermanovića, a zapamtio ga je po tome što je imao puškomitraljez te je često znao pucati po selu Graboštani radi Eega su ga se mještani bojali.

Pok. Vladu Letića uhitio je Pero Dermanović s još nekoliko ljudi u kući njegove sestre koja je prije toga tražila Milu Jerenića da za novce prebaci njezinog brata Vladimira na slobodni teritorij ili u Bosnu. Za to mu je htjela platiti 1.000,00 kuna, međutim kada mu je rekla da se njezin brat nalazi u njezinoj kući, nedugo iza toga kuća je bila opkoljena, a među pripadnicima paravojnih snaga bio je prepoznat I opt. Pero Dermanović. Nakon što je uhićen odveden je u komandu u Gornji Hrastovac, a nakon par dana pronaden je mrtav u brdu zv. „Prelog“ u Stubljanima i pokopan u svom dvorištu.

Inače o svemu tome pričala mu je sestra pok. Letića, Milka Delić i to nakon VRA „Oluja“ kada su se vratili u Graboštane, a isto tako su mu pričali da je II opt. Ljuban Bradarić, kojeg je za vrijeme rata vidao u uniformi JNA i naoruianog, pucao po kućama kada se kroz selo vozio u terencu te da je jednom zgodom pucao i po Danici Devedžija.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok Dragutin Babić naveo je da se sada više ničega ne sjeća vezano za stradavanje pok. Vladimira Letića međutim kada mu je njegov iskaz iz istrage pročitao naveo je da ostaje u cijelosti kod istog.

Odgovarajući na pitanja svjedok je dodao da se Eisti Hrvati nisu mogli slobodno kretati po selima već su se morali skrivati, ali oni koji su imali miješane brakove mogli su se

kretati po selu, međutim Stevu KaranoviCa nije vidao da bi se biciklom vozio kroz selo. Također još jednom je ponovio da mu nije poznato tko je ubio Vladu Letida niti tko je zapalio kuće Ive i Steve KaranoviCa. Sve što zna, poznato mu je iz pričanja, pa mu je tako poznato i da je II opt. Ljuban BradariC pucao na njegovu sestru Danicu Devedžija koja se tom zgodom sakrila iza bunara, a on osobno misli da ju je II opt. mogao vidjeti iza bunara koji je od ceste udaljen 20-ak metara. O III opt. Dubravku Čaviću čijeg je oca poznao, ne zna ništa, a niti o paljenju kuda Steve i Ive KaranoviCa, već samo zna da su njegova i još osam kuća u selu zapaljene 3. rujna 1991. Što se tiče IV opt. Ljubiše Čavića svjedok je naveo da ga poznaje ali ne zna ništa o tome gdje je bio tijekom rata, samo zna da se on nakon VRA „Oluja“ zajedno s njima vratio u selo, pa se svjedok začudio kada ga je vidio među okrivljenicima.

Svjedok Ivka Babić ispitana u tijeku istrage u svom iskazu je navela da nema nikakva osobna saznanja o ubojstvu pok. Vladimira LetiCa ali je od ljudi u selu Eula da je isti uhvaćen kod svoje sestre Ljubice Delić gdje se otišao skloniti, te da je ona tražila pomoć od Živka Jeremića međutim isti ju je iznevjerio tako da su došli ljudi iz Hrastovca i opkolili njezinu kudu te uhvatili V. LetiCa i odveli ga. Pričalo se da je među tim ljudima koji su opkolili kuću bio i Pero Đermanović. LetiCa su odveli u Gornji Hrastovac gdje je mučen, a zatim ubijen. Nije joj poznato tko ga je ubio a niti je čula da bi to bili Đermanović i BradariC. Svjedok je dalje navela da je dana 3. rujna 1991. srpska vojska njih mještane tjerala kao živi štit u pravcu Kukuruzara gdje su zadriani i preko noći, a kada su se vratili u selo vidjeli su da je u Graboštanima devet kuća zapaljeno, a u Stublju dvije. Nije joj poznato tko je to zapalio. Isto tako sjeća se da je nakon 3. rujna 1991., a obzirom da je njena kuda bila zapaljena, živjela kod Danice Devedžije te je zajedno sa Ankom Babid Eula pucnjavu, pa je vidjela da se pred kućom zaustavio diip na kojem je bio Ljuban BradariC koji je počeo pucati po dvorištu Danice Devedžije i ona je vidjela kada je Danica pobjegla iza bunara i čučnula. On je pucao po betonskom okviru od bunara tako da i danas postoje oštećenja na istom.

Ispitana na glavnoj raspravi svjedok Ivka Babić dodala je da se mještani sela nisu mogli slobodno kretati niti izaći na dvorište, a kad bi vojska naišla sakrivali su se u živice i iza kuda. Nije vidjela Stevu KaranoviCa da bi se slobodno kretao po selu, odnosno uopće ga nije vidala jer je njegova kuća na drugom kraju sela. Odgovarajući na pitanja svjedok je navela da je kritične zgode, dok je bila u kući Danice Devedžije bilo vrijeme ručka i da je kuća od ceste udaljena 20-tak metara, time da ona dobro poznaje Ljubana Bradarića koji je tom zgodom bio u vojnoj uniformi. Teško joj je reći da li je BradariC pucao pojedinačno ili rafalno, jer su tada bili u velikom strahu, ali se sjeća da je vidjela Bradarida koji je pucao iz diipa jer tom zgodom na cesti nije bilo nikoga osim njih, time da je džip vozio jedan kojeg su zvali „Mirkan“ i zna da je bio iz sela Svinjice. Kada se diip udaljio Eula je i dalje pucnjeve ali ne zna po čemu su pucali, time da je tih dana bilo puno pucnjave i to je pucala srpska vojska obzirom da hrvatske vojske u tim krajevima uopće nije bilo. Svjedok je dalje navela da Dubravka Čavića ne poznaje niti je što Eula da se priča o njemu. Isto tako ne poznaje niti Ljubišu Čavića niti Peru Đermanovića, ali je sarno za Đermanovića u selu Eula ono što je ranije izjavila vezano za uhićenje LetiCa. Nije joj poznato tko je zapalio kude Steve i Ive KaranoviCa niti kada su iste zapaljene, obzirom, kako je već rekla, da su te kuće na drugom kraju sela.

Svjedok Nikola Drakulić ispitana na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da poznaje I opt. Peru Đermanovića ali da mu nije poznato što je on radio za vrijeme rata. Čuo je da je Vladimir Letić odveden, pa nakon što je o tome pitao neke ljude koji su bili na straži u Gornjem Hrastovcu oni su mu rekli da je isti odveden u pravcu Kostajnice te da ljude koji su ga odveli ne poznaju osim jednog kojeg su zvali „Japan“. On se više ne sjeća tko mu je to

rekao ali je 1995. u Bosanskoj Kostajnici čuo da je Letića ubio taj „Japan“ prezimenom Stijak i to radi osobne osvete, međutim nedugo nakon toga i taj „Japan“ je ubijen u jednoj gostionici.

Nije mu poznato da su zapaljene kuće Ive i Steve Karanovića jer koliko se on sjeća te je kuće vido čitave u GraboStanima kada je tamo došao 1995. i 1997.

Isto tako poznaje II opt. Ljubana Bradarića i zna da je volio popiti te da nije bio u nikakvim društvenim organizacijama već je čuvao seoske straie i koliko mu je poznato imao je pušku „M48“.

Takoder poznaje i III opt. Dubravka Čavića koji je bio iz njegovog sela te je kao mladi Eovjek bio na položajima, a nije mu poznato da bi isti vodio Vladimira Letića, a ukoliko jeste, morao ga je predati u komandu TO.

Svjedok Anka Babić ispitana u tijeku istrage u svom iskazu je navela da joj je poznat događaj koji se dogodio kod kuće Danice Devedžije jer je kritične zgone bila zajedno sa Ivkom Babić u njezinoj kući te je skrivena iza prozora vidjela kada je II opt. Ljuban Bradarić stojeći na zadnjem sjedištu vojnog diipa pucao po kući Danice Devedžije. Vidjela je da je jedan muškarac vozio džip dok je drugi sjedio kraj njega i punio mu oružje nakon što bi isti ispraznio šaržer. Kada je Danica Devedžija, koja se nalazila na dvorištu Eula pucnjeve ona se sakrila iz bunara koji ima betonski zid, a II opt. je pucao i po tom bunaru tako da se oštećenja na istom vide još i danas.

Sjeća se da je dana 3. rujna 1991. god. njih srpska vojska tjerala u pravcu Hrvatske Kostajnice te su ostali spavati u društvenom domu u Kukuruzarima, a kada su se sutradan vratili kućama vidjela je da je njena kuća već izgorjela, kao i kuća Ivke Babić, dok je kuća od Steve Karanovića tada bila Eitava, a Eitava je bila i dana 27 listopada 1991. kada su oni izbjegli iz sela. Nije joj poznato tko je zapalio kuće.

O ubojstvu Vladimira Letića nema saznanja, samo je Eula da je isti ubijen nakon što je uhvaćen kod svoje sestre Ljubice Deliće u GraboStanima.

Ispitana na glavnoj raspravi svjedok je dodala da se u to vrijeme po selu nisu mogli slobodno kretati, te Eim bi vidjeli da vojska ide po cesti skrivali bi se po kućama i drugdje, a što im je savjetovao jedan Eovjek srpske nacionalnosti.

InaEe, kritične zgone kada je Bradarić pucao po kući Danice Devedžije i dvorištu svjedok misli da ju je on vidio kada se sakrila iza bunara u koji je potom pucao.

Vidjela je još u jednom navratu kada je II opt. pucao u zrak pa su se ona i drugi susjedi sakrili u živicu iza kuće. InaEe u selima nije bilo nikakvih oružanih snaga RH već samo iene, djeca i starci.

Vezano za paljevinu kuće Steve Karanovića, svjedok je navela da je od ljudi Eula da ista nije zapaljena te ne zna tko ju je kasnije zapalio.

Svjedok Danica Devedžija ispitana na glavnoj raspravi u svom iskazu je navela da se sjeća događaja kada je u svom dvorištu sjekla tikve, dok su Ivka i Anka Babić bile u njeznoj kući, u jednom trenutku naišao je vojni džip u kojem je bio II opt. Ljuban Bradarić, a kako je ona od ranije znala da on kao i drugi prolaze po cesti i pucaju po kućama zbog Eega su se oni uvijek skrivali, ona je i taj puta potrčala da se sakrije iza bunara i netom što se sakrila Lj. Bradarić je ispalio nekoliko hitaca kojima je pogodio bunar. On je tom prilikom pucao i po kući njenog sina i po štali, odnosno vozio se cestom i pucao okolo. InaEe moie reći da su oni pucali dan i noć tako da je ona čim je ugledala diip, potrčala sa se sakrije.

Svjedok Stevo Karanović (sin Mate) ispitana u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je na okupiranom području u selu GraboStanima bio sve do 28. listopada 1991. kada je uz pomoć prijatelja prebačen na slobodni hrvatski teritorij. Dok se nalazio u GraboStanima od svog poznanika Nikole Đermanovića Euo je da mu prijeti I opt. Pero Đermanović rad Eega se

krio u svom dvorištu te preko noći nije spavao u svojoj kući. U dvorište je više puta dolazio I opt. Dermanović u noćnim satima te ga je puno puta vidio iz svog improviziranog bunkera. S njim su više puta dolazili i III opt. Dubravko Čavić i IV opt. Ljubiša Čavić. Dana 15. listopada 1991. pošao je biciklom kod svog poznanika Milana Oreškovića sa ciljem da ga zamoli da ga izvede iz okupiranog područja. Na raskrižju za Stubljane vidio je kako nailaze dva vozila. Oba su bila marke „Renault 4“, jedan metalik a drugi crvene boje. U prvom vozilu vozač je bio Branko Čavić, a suvozač Vukmirović te još dvije njemu nepoznate osobe. U drugom vozilu bio je Ljubiša Čavić i Dubravko Čavić, na zadnjem sjedalu sjedio je Vlado Letić i I opt. Pero Dermanović koji je u rukama imao poluautomatsku i držao ju uperenu u predjelu vrata Vlade Letića. Oba vozila otišla su u pravcu Stublja, a Vlado Letić držao je ruke odostraga te je zaključio da su mu ruke vezane. Sutradan 16. listopada 1991. ponovno je otišao do kuće Milana Oreškovića biciklom, te istog zatekao u dvorištu koje je udaljeno od Društvenog doma oko 200 metara. Dok je stajao u dvorištu vidio je kako I opt. Pero Dermanović i III opt. Dubravko Čavić vode Vladimira Letića na seoski put. Letić je imao zavezane ruke na ledima, a svaki ga je držao za jednu ruku svojom rukom. Dermanović je kod sebe imao poluautomatsku pušku, a III opt. Dubravko Čavić automatsku pušku. Tu je vidio i parkirani žuti „Golf“ a u vozilu je netko sjedio međutim nije ga prepoznao. Kada su ova dvojica V. Letića izveli vidio je pokret njegovog tijela u lijevo i desno kako ih odgurava od sebe te kako bježi prema ogradi. Tada je iz parkiranog vozila izišao vojni policajac kojeg nije poznao, a zvali su ga „Japan“, te su Letića svladali i utrpali u to vozilo. Vozili su u pravcu kuće Milana Oreškovića svega 50-ak metara, a zatim skrenuli u desno na poljski put. Nakon Sto je prošlo par minuta, Euro je rafal, a zatim i pojedinačne pucnje svakih dvadesetak sekundi. Sve se to događalo po prilici 300 metara od njega, vidik nije bio otvoren pa nije vidio što se događa, samo je Euro rafal. Nedugo nakon toga, vidio je da se sa tog puta vraćaju vozilom i da idu prema kući Milana Oreškovića te da se u vozilu nalazi taj „Japan“ koji je upravljao vozilom i I opt. Pero Dermanović i II opt. Dubravko Čavić.

Kada je sutradan došao kod Milana Oreškovića ovaj mu je rekao da je Vladimir Letić sahranjen.

Poznato mu je da je Letić najprije uhićen kod svoje sestre u Graboštanima jer se tamo krio. Toga dana kada je Letić uhićen, a misli da je bio 15. listopada 1991. on je bio u polju u Graboštanima sa Nikolom Grgićem, vadio krumpir. Čuo je rafalnu paljbu u blizini kuće Ljube Delić, pa je pretpostavio da to uhićuju Vladimira Letića. Upravo iza tog događaja odlučio je otići na slobodni teritorij zbog čega je tražio pomoć od Milana Oreškovića. Orešković mu je pričao kako je mrtvo tijelo Vladimira Letića bilo gotovo svo izrešetano i razneseno.

Po njegovom saznanju II opt. Ljuban Bradarić nije sudjelovao u likvidaciji Letića, ali ga je znao vidjeti kako naoružan hoda po selu i puca iz puške. Čuo je da je pucao prema Danici Devedijji kad se vozio na kamionu.

Dana 26. listopada 1991. god. na biciklu je išao prema svojoj kući te je prolazio pored kuće Živka Jeremića koja se nalazi nasuprot Društvenog doma, Primijetio je ispred njegove kuće zeleni kamion i puno ljudi u njegovom dvorištu kako pjevaju srpske pjesme. Nije vidio koji su to ljudi jer je kroz vrt došao do kuće Ive Delića koji je susjed od Jeremića, pa je primijetio da sin od Živka, Milan Jeremić nosi dva kanistera iz svoje šupe u dvorište. Bio je sumrak pa je otišao kod Franje Hajdukovića gdje je večerao. Negdje u vrijeme „Dnevnika“ nastala je jaka pucnjava pa se popeo na kat kuće sa Milkom i Franjom Hajduković. Tada je Euro iz pravca njegove kuće glas koji je vikao „Ustašo jebem ti majku izadi van“. Prepoznao je glas Dragomira Dedića iz Mračaja. Odmah iza toga vidio je zeleni kamion koji je ranije stajao ispred kuće Živka Jeremića kako staje na ulazu u dvorište Matije Grgića. Iz zadnjeg dijela kamiona izišli su IV opt. Ljubiša Čavić i I opt. Pero Dermanović, pa je vidio da ulaze u njegovo dvorište sa kanisterima. Čuo je razbijanje vrata i po prilici kroz desetak minuta isti su

se vratili bez kanistera. Iza toga kamion je nastavio voinju prema kući Ive Karanovića . Vidio je kako IV opt. Ljubiša Čavić sa mostića puca na kuću od sina Nikole Hajdukovića, a zatim ulazi u dvorište Ive Karanovića razbija stakla na vratima, natapa krpu benzinom i baca je u dvorišnu prostoriju, a razbija prozor od kuće i krpu natopljenu benzinom baca u unutrašnjost i pali. Iza toga vido je kako se kamion okreće te kao mu prilazi Pero Đermanović, dok IV Ljubiša Čavić još puca u kuću Nikole Hajdukovića. Premjestio se na drugu stranu kuće i gledao kako se vatra širi iz njegovog dvorišta.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok Stevo Karanović ostao je kod svog iskaza kojeg je dao u tijeku istrage, time da se ispravio utoliko što je naveo da su njegova kuća i kuda Ive Karanovića zapaljene već 26. listopada 1991., a što zna po tome jer je iz sela pobjegao odmah iza toga tako da je već 28. listopada bio u Zagrebu gdje su mu se nalazili supruga i kćer i tu su dočekali kraj rata.

Isto tako svjedok je ispravio svoj navod da je Letića prvi put vidio uhvaćenog dana 15. listopada 1991. navodeći da se naknadno sjetio da je to bio 16. listopada 1991. jer je toga dana bio neki crkveni blagdan i misli Sv. Lovro.

Svjedok je nadalje ispravio i navod iz istrage da je Letića u vozilu vidio na raskrižju u Stubljanima, navodeći da je Letića vidio u vozilu na raskrižju u Graboštanima i ne zna kako je u istrazi ušao navod Stubljani, jer Stubljani uopće nemaju nikakvo raskrižje.

Isto tako svjedok je pojasnio svoj navod iz istrage vezano za osobe koje je vidio u vozilima na raskrižju u Graboštanima, navodeći da je prvo vozilo bilo metalik boje i u njemu se se vozili Branko i Dubravko Čavić naprijed, a otraga još dvojica koje nije poznao, a u drugom vozilu koje je bilo crvene boje vozio je Ljubiša Čavić, pokraj njega je sjedila njemu nepoznata osoba, a otraga su sjedili Vlado Letić i Pero Đermanović. Kada je svjedoku predloženo da je u tijeku istrage rekao da je u prvom vozilu kao vozač bio Branko Čavić, a s njim Vukmirović, a u drugom vozilu kao vozač Ljubiša Čavić, a kao suvozač Dubravko Čavić, dok je na raspravi rekao da je u prvom vozilu bio Branko i Dubravko Čavić, navodi da je točno to što je rekao u istrazi da je sa Brankom Čavićem u prvom vozilu bio taj Vukmirović, dok je Dubravko Čavić bio sa Ljubišom, Đermanovićem i Letićem u drugom vozilu. U trenutku kad je vidio ta vozila bio je udaljen nekih 10-ak metara, a stajao je kraj nekog bunara. Na to mjesto došao je biciklom, a zaustavio se kad je vido te njemu poznate osobe u automobilu, pa se i vratio natrag kući, jer nije smio produljiti dalje.

Vozila su dolazila iz pravca Mračaja koji je udaljen 2 km od Graboštana, a na tom putu prema Mračaju oko 300 m od raskrižja na kojem ih je vidio nalazi se kuća Letićeve sestre.

Odgovarajući dalje na pitanja svjedok je naveo da dana 16. listopada 1991. nije uspio doći do Milana Oreškovića u Stubalj, te se k njemu uputio 17. listopada 1991. godine, a dolaskom do pruge u Stublju kod voćnjaka M. Oreškovića vidio je Peru Đermanovića i Dubravka Čavića kako „gone“ Vladu Letića. Još jednom pojašnjava, da kada je rekao da su Letića vodili ispod pruge, mislio je da su ga vodili po seoskom putu ispod pruge, a to je poljski put koji služi za traktore.

Kada je svjedoku predloženo da je supruga pok. Letića u svom iskazu navela da je vidjela kada su njezinog supruga vodili kroz selo uniformirani ljudi, ali da među njima nije prepoznala ni Čavića ni Đermanovića, svjedok je naveo da ne zna koji je dan ona to gledala. On samo zna što je vidio ove dane koje je naveo u svom iskazu.

Dana 18. listopada išao je kod Milana Oreškovića i on mu je rekao da mu ne može pomoći jer je toga dana 18. listopada 1991. godine zakopao tijelo Vladimira Letića u Letićevom dvorištu. Vladimir Letić nije imao sprovod, već su Orešković, Ivo Brnad i još jedan zamotali njegovo mrtvo tijelo u najlon, iskopali rupu u njegovom dvorištu i zakopali ga unutra.

Odgovarajući na pitanje kako to da se on po selu tako kretao, a drugi Hrvati to nisu mogli, svjedok je naveo da se on po selu kretao na način da je prolazio pokraj pruge. InaEe, bio je Elan HDZ-a i zbog toga mu je život bio tako ugrožen pa je morao pobjeći iz sela Sto je učinio 28. listopada 1991. InaEe, htio je ostati u selu kao povjerljiva osoba HDZ-a međutim to nije bilo moguće jer mu je život bio u opasnosti.

Odgovarajući dalje na pitanja o ubojstvu Vlade Letića svjedok je pojasnio da je Vlado Letić je uhvaćen kod svoje sestre 16. listopada 1991.; 17. listopada 1991. je ubijen, a 18. listopada 1991. je sahranjen.

On je naime, 17. listopada 1991. kao što je već rekao, nakon Sto je vidio Dubravka Čavića i Petu Đermanovića da vode Vladu Letića ispod pruge, vidio je da su ga odveli do Društvenog doma u Stublju gdje je sa automobilom došao „Japan“ koji je izišao iz automobila, a zatim su u auto strpali Vladu Letića i odvezli ga na poljski put. Tada ih je već izgubio iz vida, ali je nakon par minuta Euro rafalnu i pojedinačnu paljbu da bi se odmah potom automobilom vratili samo Đermanović, Dubravko Čavić i taj „Japan“ dok Vlade Letića u tom automobilu nije bilo.

Ne može reći kada je skupina naoružanih ljudi vodila Letića kroz selo, jer se toga dana u Stublju zadriao sarno 20-30 minuta.

InaEe automobili „Renault 4 „ pripadli su Vladi Letiću i njegovom sinu Kreši. Nije mu poznato kako su Čavić i Đermanović došli do tih automobila ali je osobe u tim automobilima mogao vidjeti jer je u odnosu na njih stajao pod kutom od 45 stupnjeva, a na udaljenosti od 10-ak metara. InaEe, poljski put o kojem je govorio da je na njemu vidio drugi dan kako Đermanović i Čavić vode Letića, a za koji je rekao da je traktorski put, vodi u šume i njive Stubljana. Također navodi da su tog 17. listopada 1991. Dubravko Čavić i Pero Đermanović po selskom putu ispod pruge pješice vodili svezanog Vladu Letića time da su mu ruke bile žicom vezane na ledima, a dolazili su iz pravca Graboštana.

Vezano za palež njegove i kuće Ive Karanovića svjedok je još jednom naveo da je kritične zgrade bio u kući Franje Hajdukovića koja je treća kuća od njegove i nalazi se na istoj strani kao i njegova kuća. Vidio je da se pred njegovom kućom zaustavio kamion iz kojeg su izišli Pero Đermanović i Ljubiša Čavić i iznijeli dva kanistera i uputili se u pravcu kuće. Nakon toga više nije mogao vidjeti Sto rade, ali je Euro da razbijaju vrata i nakon izvjesnog vremena njegova kuća je planula. Tada su se oni uputili i prema kući Ive Karanovića gdje su isto napravili. U kamionu sa Đermanovićem i Lj. Čavićem, bili su još neki ljudi koji su pucali po njegovoj kući i zvali ga da izade psujući mu majku ustašku. InaEe njegova kuća je zidana ali ispred nje ima još jednu drvenu, oni su zapalili ovu zidanu kuću, a ova drvena je ostala cijela. Također se sjeća da je Ljubiša Čavić nakon Sto su došli do kuće Ive Karanovića nosio kanister koji je zatim Pero Đermanović uzimao i njime polijevao po kući, a Ljubiša Čavić je za to vrijeme uzeo pušku i pucao po kući N. Hajdukovića koja je susjedna kuća do kuće Ive Karanovića. Inače, Dragomira Dedića nije vidio, već ga je Euro kako se dere te zgrade, a dobro mu poznaje glas jer je sa njim radio u istom poduzeću 10 godina.

Svjedok Katica Brnad ispitana u tijeku istrage u svom iskazu jeavela da je živjela na okupiranom području sve do 19. studenog 1991. u Stublju, te je tada otišla na slobodni teritorij. Kuća joj je ostala Eitava, no kuća je kasnije zapaljena, a Ankica Kukić joj je pričala da je kuću zapalio II opt. Ljuban Bradarić, o čemu ga je jedne prilike pitala pa joj je on rekao da one ne bi niti mrava zgazio a kamoli zapalio kuću.

Ispitana na glavnoj raspravi svjedok je dodala da joj ništa nije poznato na koji način je stradao Vladimir Letić, sarno je Eula da je likvidiran, dok o paleju kuća Ive i Steve Karanovića nema nikakvih saznanja, a nakon „Oluje“ je od susjede pok. Kukić Ankice, Eula da je njezinu kuću u Stublju zapalio Ljuban Bradarić za kojeg zna da mu je nadimak „Lovčan“ i pod tim nadimkom ga je i poznavala.

Nadalje je navela da joj nije poznato tko je zapalio kuće Ive i Steve Karanovića.

Svjedok Ivica Karanović ispitan u tijeku istrage, a čiji je iskaz na glavnoj raspravi uz suglasan prijedlog stranaka pročitao, naveo je da se u inkriminirano vrijeme nalazio na okupiranom području u Graboštanima te je čuo da je ubijen Vladimir Letić, a to mu je pričao Nikola Hajduković. Isti mu je ispričao da su Vladimira Letića odveli I opt. Pero Dermanović, II opt. Ljuban Bradarić, III opt. Dubravko Čavić i IV opt. Ljubiša Čavić te je odveden na predio gdje su bili sakriveni poljoprivredni strojevi i tu likvidiran. Čuo je da je I opt. Pero Dermanović bio šef jedne grupe koja je ubijala ljude, unosila strah u hrvatsko stanovništvo koje je ostalo na tom području. Jedne zgrade vidio je kako II opt. Ljuban Bradarić puca iz poluautomatske puške obučen u SNB uniformu i time zastrašuje Hrvate. Čuo je od pokojnog Nikole Hajdukovića da su zapaljene kuće Steve i Ive Karanovića, a isti mu je rekao da su to učinili I opt. Pero Dermanović te II opt. Ljubiša Bradarić, III opt. Dubravko Čavić i IV opt. Ljubiša Čavić. Rekao mu je da su kuće zapaljene po noći, a on je ove osobe prepoznao, time da su pucali po kući Ive Karanovića koja je bila drvena i odmah se zapalila. Osobno je gledao pojar na tim kućama iz voćnjaka pod tim kućama, ali nije znao tko je to uradio dok mu sve nije ispričao Nikola Hajduković. U to vrijeme u Graboštanima je bio i Stevo Karanović i gledao kako mu gori kuća, te je odmah spominjao da su to učinili I-IV opt.

Svjedok Slavko Novalić ispitan u tijeku istrage zamolbenim putem, time da je njegov iskaz na glavnoj raspravi uz suglasan prijedlog stranaka pročitao, naveo je da poznaje I opt. Peru Dermanovića i II opt. Ljubana Bradarića, dok pokoj. Vladimira Letića nije poznavao. Sjeća se da je u jesen 1991. dok je bio u komandi u selu Hrastovac, držao stražu, pa je u jedno predvečerje I opt. Pero Dermanović s njemu nepoznatom osobom doveo jednu osobu u komandu. Tada nije znao da je to Vladimir Letić, ali su mu ostali pričali s kojima je tu bio da je to on. Nije znao razlog radi čega su ga doveli, ali se pričalo da je doveden na ispitivanje. Letić je ostao u komandi do jutra slijedećeg dana, a iza dva dana bio je ubijen. Ne poznaje osobu po nadimku „Japan“. Ne zna tko su osobe Miroslav i Dubravko Čavić. Kad je Letić doveden u komandu nije primijetio da je isprebijan, dok je bio u pritvoru nitko ga nije tukao. Ne zna tko je Letića ubio.

Svjedok Milka Mrkšić ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je navela da je kritične zgrade bila u dvorištu Anke Čorić, supruge Vladimira Letića te da je vidjela kako cestom vode Vladimira Letića. Nije znala da je isti uhićen, a njegova supruga joj je rekla da se krio kod svoje sestre u Graboštanima. Također joj je rekla da je on predao pušku Peru Dermanoviću i još jednoj osobi. Prije toga, a dok se njezin suprug krio, Dermanović, Čavić zvan „Staklar“ i osoba zvana „Lovčan“ tražili su oružje u njezinoj kući i to desetak dana prije nego je vidjela da Letića vode kroz selo.

Dana 17/18 listopada 1991. god. Letić je ubijen, a to zna po tome što je dana 18. listopada 1991. na dan kad se slavi Sv. Luka pronađen u polju od stane Nikole Medića. Nema saznanja tko ga je ubio, ali je zajedno sa Nikolom Medićem išla vidjeti mrtvo tijelo, pa kada su ustanovili da je to Letić dopremili su ga kući i sahranili.

Svjedok je pri tom navela da je poznavala Peru Dermanovića i Dubravku Čavića zv. „Staklar“ ali te osobe nije vidjela u grupi ljudi koji su cestom vodili Vladimira Letića.

Ispitana na glavnoj raspravi svjedok Milka Mrkšić dodala je da se sjeća da je jednom zgodom, a prije 18. listopada 1991., vidjela kako pokoj. Vladu Letića vojska tjera niz cestu, naime ona je stajala u dvorištu zajedno sa vanbračnom suprugom od pokoj. Letića, Anom Čorić i oni su prošli pokraj te kuće i vidjela je da su Letiću svezane ruke žicom prema naprijed, a također je i na vratu imao nekakve tragove. Dok su prolazili pokraj njih Letić je tražio od nje da mu da vode, a oni prvo nisu dali, međutim ona ih je zamolila da ipak dozvole da mu da

vode, Sto su oni tada ipak dozvolili. Naime, oni su nju potjerali da ide prema svojoj kući i kad je došla do svoje kuće tada je Letić od nje tražio vode. Cijelo vrijeme razgovarala je sa jednim Eovjekom za kojeg zna da su ga zvali „Japan“. Sjeća se da je V. Letić pronaden mrtav dana 18. listopada 1991. godine, a to se sjeća jer je toga dana bio sv. Luka, crkveni blagdan. Ne može se točno izjasniti o vremenu koje je proteklo od trenutka kada su vidjele da ga „gone“ po cesti, do trenutka kada je pronaden mrtav, ne zna da li to je bilo dva ili tri dana prethodno, a može biti i da je bilo jedan dan. Zнала je, a to joj je rekla njegova supruga, da se Vladimir Letić skriva u Graboštanima kod svoje sestre.

Odgovarajući na pitanja svjedok je navela je vojska Letića dovela iz pravca brda i šume, a to znači da ga nisu vodili po glavnoj cesti. Sjeća se da je pok. Letić pronaden u predjelu koji se zove „Parlozi“, a to je predio gdje se nalaze njive i šuma. InaEe, sjeća se da su oni tu noć prije nego što je Letić pronaden mrtav znači 17. na 18. listopada Eulo više pucnjeva, međutim ne sjeća se da bi taj dan kada su vodili Letića kroz selo Eula pucnjeve. Inače ti „Parlozi“ u kojima je naden pok. Letić udaljeni su od njene kuće 300 do 500 m. Svjedok je dalje navela da uglavnom poznaje ljude i svog kraja, međutim kritične zgone, osim tog Japana nije prepoznala nikoga od drugih osoba koje su vodile Letića, a inače poznaje Đermanovića i Čaviće i zna da oni tom zgodom nisu bili u toj grupi.

Nije joj poznato da bi netko nakon tog događaja vidio iivog Letića ali zna da su se ljudi inače krili po kućama i koje-kuda. Nije joj poznato da bi ga živoga još vidio Stevo Karanović iz Graboštana, jer uopće nisu kontaktirali. Ona tih dana uopće nije vidjela Stevu Karanovića.

Na pitanje da li se tim putem kojim je grupa ljudi vodila Letića može stići do „Parloga“ svjedok je navela da se tim putem može doći i do Parloga, odnosno ona je vidjela da su se oni udaljili od njezine kuće po cesti, a da bi došli do Parloga morali su skrenuti na sporedni put, time da je to skretanje prema Parlozima na 5 kuća udaljeno od njene kuće. Njezina kuća je blizu Društvenog doma, i kada se ta grupa sa Letićem udaljila od njene kuće oni su išli prema Domu.

Isto tako svjedok je navela da joj je poznata osoba po nadimku „Lovčan“ i da ga vidi u sudnici, a na pitanje da li joj je poznato da bi on pucao po selu iz puške, navodi da ga je vidjela da nosi pušku, ali nikada ga nije vidjela da bi pucao iz iste. InaEe on je znao mijenjati uniforme, nekad ga je vidjela u Sarenoj, a nekad u SMB uniformi.

Svjedok je također navela da se sjeća da je pok. Vlado Letić imao stari „Renault 4“ koji je bio u Stali prekriven sijenom, međutim taj mu je automobil oduzet, ali ne zna kada.

Svjedok Katarina Hajduković ispitana na glavnoj raspravi u svom iskazu je navela, a vezano za palei kuća Ive i Steve Karanovića, da se Stevo Karanović kritične zgone nije sakrio u njezinoj kući već u kući njezinog svekra i svekrve Milke i Franje Hajdukovića koji su u meduvremenu preminuli. Ona osobno nije vidjela tko je zapalio kuće ali su u jutro vidjeli da su kuće zapaljane. Naime, kritične zgone, suprug i ona Euli su glasove u ulici, zbog Eega su pobjegli u voćnjak, a u jutro kada su se vratiti vidjeli su da su kuće zapaljane. Navela je da je tada bila u takvom strahu da se ne sjeća uopće kakva je bila noć, odnosno da li je bilo mjesečine, jer su prethodno te osobe čije su glasove Euli, pucali po njihovoj kući i propucali kuću tako da je jedan metak proletio iznad njenog supruga koji je leiao na kauču. Njezin suprug je u meduvremenu preminuo. InaEe, njezinu kuću i kuću njene svekrve dijeli kuća Ivica Karanovića koju su našli zapaljenu ujutro kad su se vratili. Njoj nije poznato da bi se Stevo Karanović te zgone sklonio kod njenih svekra i svekrve, obzirom da suprug i ona nisu bili u dobrim odnosima s njima.

Njoj je poznat Perica Đermanović jer je sa njenim sinom išao u školu, a sjeća se da je jednom zgodom došao k njoj u civilu tražiti oružje, a tijekom rata ga nije vidjela u uniformi i

naoružanog. Inače tijekom rata ona se nije nigdje kretala iz svoje kuće osim što je jednom zgodom bila na liječničkom pregledu jer ju je udario automobil od Umprofora. Sa Stevom Karanovićem nije bila u nikakvim posebnim prijateljskim odnosima, već u normalnim susjedskim odnosima, a Stevo je ubrzo otišao iz sela.

Poznat joj je i Ljuban Bradarić i sjeća se da je prolazeći kroz selo pucao iz puške kako bi ih plašio. Jednom zgodom se odvalila i izišla na dvorište kako bi vidjela tko to puca, pa mada je bio mrak, prepoznala je Bradarića po hodu i po nogama, jer je osvijetljavao sa baterijom pod i pucao iz te puške. Tom zgodom Bradarić nju nije vidio jer je bio mrak.

Svjedok Branko Čavić ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je u listopadu 1991. kratko boravio u Hrastovcu gdje je povremeno bio na nekoj straži, a nakon toga otišao je Hr. Kostajnicu kako bi obavljao staklarske poslove i više se nije vraćao u Hrastovac. Đermanovića i Čaviće poznaje od ranije i moie reći da u to vrijeme dok je boravio u Hrastovcu, nije ih uopće vidao.

Odgovarajući dalje na pitanja svjedok je naveo da je on u to vrijeme imao svoj automobil i ni sa kim se nije vozio, a također nije čuo da bi se ime Ljubiše Čavića vezalo za ubojstvo Vladimira Letića ili njegovo uhićenje odnosno za palei kuća.

Poznato mu je da je Branko Vukmirović bio policajac time da je on radio u civilu kao krim. tehničar. Isto tako naveo je da nikada nije bio kućni prijatelj sa S. Karanović, ali su im se majke posjećivale, a isto tako njegova je kćer davala garderobu Karanovićevoj kćeri. Nikada sa njime nije imao neke veće kontakte, a također mu ništa naiao nije napravio, niti bi to učinio, jer je njegova majka bila Hrvatica.

Karanović ga nikako nije mogao vidjeti u automobilu sa Vukmirovićem već ga je moida vidio u njegovom automobilu. One je od majke Euo priču da su Perica Đermanović i Dubravko Čavić uhvatili nekog Letića, pa je Euo više verzija, da su ga vozili u autu, da su ga provodili pješice kroz selo vezanog, također da su ga vodili neki šareni, međutim o ubojstvu nije ništa Euo nego tek kad je počelo sudenje.

Svjedok Branko Vukmirović ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je već u rujnu 1991. godine otišao iz Hrvatske Kostajnice za Beograd i vratio se tek nakon godinu i pol dana. Po povratku majka mu je pričala da je smrtno stradao Vladimir Letić, za kojeg zna da je bio stolar i da je svim ljudima u selu radio stolariju. Majka mu je također rekla da je navodni ubojica tog V. Letića jedna osoba koju su zvali „Japan“. U dokaz svojih navoda da je već od rujna bio u Beogradu prilaže izjavu poslodavca Milana Simića ovjerenu kod javnog biljevnika iz koje je razvidno da je od 17. rujna 1991. godine bio povremeno zaposlen u njegovom klubu. Prije rata je radio u Ministarstvu unutarnjih poslova i moie reći da na području Gornjeg Hrastovca ima još Vukmirovića, ali niti jedan nije bio zaposlen u MUP-u.

Odgovarajući na pitanja naveo je da Stevu Karanovića ne poznaje, ali poznaje njegova sina Josipa Karanovića s kojim se 2003. godine sprijateljio pa su se počeli i međusobno posjećivati, tako da je on vrlo često dolazio u njegovu kuću u Gornji Hrastovac.

Josip Karanović mu nikada nije pričao da bi kuća njegovog oca bila zapaljena tijekom rata, a Eesto su znali pričati o događajima iz rata.

Iz fotodokumentacije o ekshumaciji i zapisnika o ekshumaciji mrtvog tijela Vladimira Letića proizlazi da je pokojni Vladimir Letić pronađen u dvorištu kuće br. 37 u Stublju te je navedeno da su mu polomljene obje noge i razbijena glava.

Slijedom ovako provedenog dokaznog postupka, ovaj sud je ocjenom i analizom svakog dokaza ponaosob i u njihovoj međusobnoj svezi stavljajući ih u korelaciju sa obranama I, II i IV optuženika, na nedvojben način utvrdio da su I opt. Pero Đermanović, II

opt. Ljuban Bradarić, III opt. Dubravko Čavić i IV opt. Ljubiša Čavić počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz El. 120 st. 1 OKZRH, na način kako je to činjenično i pravno opisano u izreci ove presude.

U tijeku postupka nije bilo sporno da je dana 18. listopada 1991. u selu Stubalj u predjelu zvanom „Parlogi“ pronađeno mrtvo tijelo pok. Vladimira Letića pri čemu je uočeno da isti ima slomljene noge ispod koljena te razbijenu glavu, a što je utvrđeno i zapisnikom o ekshumaciji pok. Vladimira Letića.

Ova utvrđenja proizlaze iz iskaza svjedoka Nikole Medića, Milke Mršić i Nikole Jeličića koji su zajedno sa Dragicom Grubić i Ivom Brnad, nakon što je Nikola Medić uočio mrtvo tijelo u šumi otišli na mjesto događaja i odnijeli Vladimira Letića u dvorište njegove kuće gdje su ga pokopali. Iste navode potvrdila je i vanbračna supruga pok. Vladimira Letića, Ana Čorić, time da svjedok Nikola Jeličić navodi da se sjeća da je Letićevo tijelo bilo izrešetano, da su mu noge bile polomljene ispod koljena, te da je imao vezane ruke iicom, a žica mu je bila i oko vrata.

Nadalje, sud je na nedvojben način utvrdio da je pok. Vladimir Letić likvidiran i prethodno mučen od strane I opt. Perice Đermanovića, III opt. Dubravka Čavića i osobe po nadimku „Japan“ prezimena Stijak.

Ova utvrđenja prvenstveno proizlaze iz iskaza svjedoka Steve Karanovića (sina Mate) koji je decidirano i okolnosno tijekom cijelog postupka iskazivao o dinamici kretanja pok. Vladimira Letića u periodu od 16. do 17. listopada 1991. a koje je on osobno vidio.

Naime, svjedok je naveo da je dana 16. listopada 1991. god. biciklom krenuo prema kući svog prijatelja Milana Oreškovića te je na križanju u Graboštanima uočio dva vozila marke „Renault 4“ time da je u jednom vozilu bio Branko Čavić i neki Vukmirović, dok je u drugom bio III opt. Dubravko Čavić i IV opt. Ljubiša Čavić a otraga su sjedili I opt. Pero Đermanović i pok. Vladimir Letić koji je imao zavezane ruke odostraga, time da je I opt. imao u rukama pušku koju je uperio Letiću u vrat.

Ove navode svjedoka Steve Karanovića potvrdili su i svjedoci Slavko Vukičević i Ostoja Vukičević koji se također sjećaju da su jednom zgodom vidjeli u vozilu „Renault 4“ I opt. Peru Đermanovića i III opt. Dubravka Čavića kako voze pok. Vladu Letića kojem su ruke bile zavezane.

U ovom dijelu iskazima ovih svjedoka sud je poklonio vjeru jer i iz obrane samog I opt. Pere Đermanovića proizlazi da su on i III opt. Dubravko Čavić a nakon što su Vladimira Letića zatekli kod njegove sestre Milke Delić odvezli u komandu TO.

I opt. Đermanović je međutim naveo da su ga vozili u vozilu „Zasatava 101“ te da nije bio vezan time da je on dobrovoljno pošao sa njima.

U ovom dijelu sud nije poklonio vjeru obrani I optuženika iz razloga jer su svjedoci Karanović, i Ostoja i Slavko Vukičević suglasno iskazali da su Letiću bile vezane ruke, a obzirom na iskaz svjedoka Ane Čorić, vanbračne supruge pok. Letića da je isti pobjegao i skrivao se kod svoje sestre Ljubice Delić što su potvrdili i svjedoci Dragutin i Ivka Babić koji su naveli da im je upravo pok. Letićeva sestra pričala da su njenu kuću opkolile paravojne snage i odvele Letića, a među tim ljudima da je bio i I opt. Pero Đermanović.

Ocjenjajući iskaze svjedoka Karanovića, i oba Vukičevića, sud je otklonio nesuglasje u tim iskazima vezano za boju vozila „Renault 4“ u kojem je vožen Letić, kao i to da li su mu ruke bile vezane naprijed ili odostraga, te tko se nalazio u vozilu kojim je voien pok. Letić, imajući u vidu da se radi o velikom proteku vremena od događaja do davanja iskaza zbog Eega nije opravdano očekivati da će se iskazi svjedoka podudarati u svim detaljima, time da svjedok Stevo Karanović (sin Mate) u oba iskaza izričito navodi da su u vozilu sa pok. Vladimirom Letićem bili I opt. Pero Dermanović i III opt. Dubravko Čavić što su potvrdili i svjedoci Ostoja Vukičević i Slavko Vukičević.

Naime, za sud je u ovom dijelu nesporno utvrđeno da je Vladimir Letić uhićen u kući svoje sestre Ljubice Delić gdje se sakrio nakon što je pobjegao iz svoje kuće prilikom dolaska dvojice naoružanih ljudi koji su od njega tražili da im preda oružje, a Sto je detaljno opisala njegovu supruga Ana Čorić koja je tom zgodom bila prisutna. Isto tako ova svjedokinja je navela da je nekoliko dana iza tog njegovog bijega njezin muž doveden u njihovu kuću od strane I opt. Perice Dermanovića i još jedne njoj nepoznate osobe kako bi im predao oružje što je i učinio.

Iz iskaza svjedoka Ane Čorić i Milke Mršić, te Nikole Medića i Nikole Jeličića proizlazi da su sutradan vidjeli kako naoružana paravojska kroz selo vodi pok. Vladu Letića. Svjedok Milka Mršić navodi da je vidjela kako su ga vodili prema Domu, dok svjedok Nikola Jeličić navodi da je vidio kada je kod Doma Letić pokušao pobjeći ali su ga uhvatili i stavili u vozilo „Golf“ i u te boje.

Slijedom ovakovih iskaza svjedoka, sud je ocijenio kao uvjerljiv i istinit iskaz svjedoka Steve Karanovića (sina Mate) koji je naveo da je dana 17. listopada 1991. vidio kada su I opt. Pero Dermanović i III opt. Dubravko Čavić vodili pok. Vladimira Letića svaki za jednu ruku time da je uočio da Letić pravi pokrete kao da ih odgurava od sebe te kako bježi prema ogradi. Tu je vidio i parkirani iuti „Golf“ iz kojeg je izišla osoba koju su zvali „Japan“ pa nakon Sto su savladali Letića utrpali su ga u vozilo i odvezli na poljski put, da bi nakon toga Eua rafal i pojedinačne pucnje i potom vidio da se sa vozilom sa tog puta vraćaju sarno I opt. Dermanović, III opt. Dubravko Čavić i taj „Japan“ dok Letića nije bilo, da bi sutradan od Oreškovića čuo da je Letić sahranjen.

Prema tome, evidentno je da je svjedok Stevo Karanović naišao u trenutku kada je Letić bježio od paravojske pa su ga uhvatili samo trojica navedenih osoba, time da nije vidio i ostale vojnike za koje su svjedoci Čorić, Mršić, Medić i Jeličić naveli da su vodili Letića kroz selo, a što je svjedok Karanović izričito i naveo.

Svjedoci Stjepan Karanović (sin Stjepana), Nikola Drakulić, Slavko Novalić i Ivica Karanović, nemaju neposrednih saznanja o događajima vezanim za likvidaciju Vladimira Letića, osim što im je svima poznato da je isti ubijen, time da svjedok Novalić navodi da se sjeća da je I opt. Dermanović jednom zgodom doveo jednu osobu u komandu TO, za koju su mu naknadno rekli da je Letić i za kojeg je Eua da je dva dana iza toga bio ubijen, dok svjedok Ivica Karanović navodi da mu je o tome pričao Nikola Hajduković.

Iskaze ovih svjedoka sud je cijenio kao vjerodostojne jer su isti kao svjedoci po Cuvenju sarno iznijeli ono Sto su od drugih čuli vezano za likvidaciju Vladimira Letića time da su suglasni u tome da su Euli da je likvidaciju izvršila osoba po imenu „Japan“ o kojoj govori i svjedok Stjepan Karanović (sin Mate) kao osobi koja je kritične zgode zajedno sa I opt.

Perom Đermanovićem i III opt. Dubravkom Čavićem odvela Letića na sporedni put nakon Eega se isti više nije vratio dok su se njih trojica vratila.

Slijedom navedenog, ovaj sud je na nedvojben način utvrdio da su I opt. Pero Dermanović, III opt. Dubravko Čavić i osoba sa nadimkom „Japan“ prezimenom Stijak, koja je sada pokojna, iz vatrenog oružja usmrtili Vladu Letića time da su ga prethodno mučili na način da su mu slomili noge i razbili glavu, čime su kao pripadnici oružanih formacija srpske paravojske tzv. „SAO Krajine“, a sa ciljem da kod civilnog stanovništva na okupiranom području tadašnje Općine Hrvatska Kostajnica izazovu strah i nesigurnost, ostvarili sva obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.

Pri tome je sud iz činjeničnog supstrata ovog dijela optužnice izostavio kao supočinitelja IV opt. Ljubišu Čavića obzirom da za istog nije utvrđeno da je sudjelovao u likvidaciji pok. Vladimira Letića, već kako to proizlazi iz iskaza svjedoka Steve Karanovića (sina Mate), samo u njegovom uhićenju i odvođenju u komadu TO, pri Eemu provedeni dokazi niti indikativno ne upućuju na zaključak da bi isti znao da de Letić biti likvidiran.

Medutim, u odnosu na palež kuće Steve (sina Mate) Karanovića i Ive Karanovića, sud je na nedvojben način utvrdio da su isto počinili I opt. Pero Dermanović i IV opt. Ljubiša Čavić, a što proizlazi iz iskaza svjedoka Steve (sina Mate) Karanovića kojem je sud u cijelosti poklonio vjeru, obzirom da je isti decidirano i okolnosno opisao kako je kritične zgrade tj. dana 26. listopada 1991. bio u kući Milke i Franje Hajdukovića kada je vidio zeleni kamion koji se zaustavio ispred njegove kuće iz kojeg su izašli I opt. i IV opt. te ušli u njegovo dvorište sa kanisterima, nakon Eega je Eeo razbijanje vrata, da bi nakon toga virio da ulaze u dvorište kuće Ive Karanovića i pale ju, pri Eemu je IV opt. Ljubiša Čavić pucao u kudu sina od Nikole Hajdukovića. Po njihovom odlasku vidio je kako se vatra širi iz njegovog dvorišta.

Sud nije imao razloga ne povjerovati iskazu ovog svjedoka jer je isti okolnosno i decidirano iskazivao tijekom cijelog postupka, pa mada drugi svjedoci nemaju saznanja tko je zapalio kuće Ive i Steve Karanovića, svi su suglasni oko toga da su te kuće zapaljene, a svjedok Katarina Hajduković snaha pok. Milke i Franje Hajdukovića navela je da su kritične zgrade te kuće zapaljene, pa mada ona nije vidjela tko ih je zapalio, nakon što je Eula glasove na ulici ona i suprug pobjegli su u vodnjak, međutim bili su u takvom strahu da se ne sjeća svih detalja, ali se sjeća da je pucao po njihovoj kući.

Iskaz svjedoka Stjepana Karanovića (sina Stjepana) sud nije posebno cijenio vezano za ove okolnosti, obzirom da isti analizira iskaz svjedoka Steve Karanovića (sina Mate) i daje svoje mišljenje o tome da li je isti mogao vidjeti palež svoje kuće, a što za ovaj sud nije od relevantnog utjecaja za ocjenu vjerodostojnosti iskaza svjedoka Steve Karanovića (sina Mate), time da svjedok Ivica Karanović kao svjedok po Euvanju navodi da mu je upravo Nikola Hajduković rekao da su kuće Ive i Steve Karanovića zapalili I-IV optuženici time da je Nikola Hajduković to gledao i prepoznao ove osobe. Kako je svjedok Ivica Karanović svjedok koji nema neposrednih saznanja o događaju, to je sud otklonio njegov navod da su i II opt. i III opt. sudjelovali u paležu ovih kuća obzirom da ih svjedok Stevo Karanović (sin Mate) kao neposredni očevidac ne spominje kao osobe koje je kritične zgrade prepoznao.

Prema tome, sud je na nedvojben način utvrdio da su I i IV opt. sudjelovali u paležu kuće Steve i Ive Karanovića obzirom da je svjedok Stevo (sin Mate) Karanović opisao način na koji su nosili kanistere, provaljivali u kuće i zatim bacali zapaljene krpe u njih, pri Eemu je dicidirano izjavio da su to bili I opt. Pero Dermanović i IV opt. Ljubiša Čavić, a kako nije bilo

indicija koji bi upućivali na zaključak da bi svjedok teretio I i IV opt. iz nekih osobnih razloga, to je sud ocijenio da je obrana I i IV optuženika u dijelu u kojem navode da su u to vrijeme bili na položaju u Gradusi ocijenio kao neistinite i očigledno uperene na izbjegavanje kaznene odgovornosti, jer svjedok Stevo (sin Mate) Karanović govori o IV opt. Ljubiši Čaviću i kao o osobi koja je sudjelovala u uhićenju Vladimira Letića i kao o osobi koja je sudjelovala u paležu njegove kuće i kuće Ive Karanovića, a što svakako ne bi činio da je IV optuženik bio odsutan iz tih sela cijelo vrijeme nalazeći se na polioajima, jer nije imao razloga njega imenovati kao sudionika ovih događaja.

Stoga je sud na nedvojben način utvrdio da su I opt. Pero Đermanović i IV opt. Ljubiša Čavić kao pripadnici paravojnih srpskih postrojbi tzv. „SAO Krajine“ za vrijeme oružanih sukoba uništavali imovinu civilnog stanovništva u velikim razmjerima što nije opravdano vojnim potrebama.

Vežano za inkriminaciju koja se stavlja na teret II opt. Ljubanu Bradariću, sud je na nedvojben način utvrdio da je isti kao pripadnik paravojne srpske vojske u cilju zastrašivanja civilnog stanovništva na području sela Stubalj, vozeći se u vojnom terencu iz puške „Papovke“ pucao po dvorištima i kućama pri Eemu je pucao u pravcu Danice Devedijije koja se nalazila u svom dvorištu te izbjegla paljbu tako što se sakrila iza bunara sa betonskim okvirom.

Ova utvrđenja proizlaze iz iskaza svjedoka Danice Devedijije, Ivke Babić i Anke Babić koje su okolnosno i suglasno iskazivale tijekom cijelog postupka da je II opt. Ljuban Bradarić, za vrijeme dok su se Ivka i Anka Babić nalazile u kući, a Danica Devedijija u dvorištu, došao do kuće sa vojnim terencem, a zatim počeo pucati po kući i dvorištu, zbog čega je Danica Devedijija kako bi se spasila od metaka pobjegla iza bunara koji ju je zaštitio svojom betonskom ogradom po kojoj je II opt. također ispalo hitce.

Svjedokinje su suglasne oko toga da je II opt. Ljuban Bradarić vidio Danicu Devedijiju u dvorištu kada je trčala iza bunara, te da tragovi od metaka i danas postoje na tom bunaru.

Isto tako svjedokinja Katarina Hajduković navela je da je vidjela kako je II opt. Ljuban Bradarić prolazeći kroz selo pucao iz puške i tako ih plašio.

Sud nije posebno cijenio iskaze svjedoka Branka Čavića i Branka Vukmirovića koji su naveli da nemaju neposrednog saznanja o inkriminacijama koje im se stavljaju na teret, mada je svjedok Branko Čavić potvrdio da je on osoba koju su u selu zvali „Staklar“ međutim odriče svako sudjelovanje u uhićenju pok. Vladimira Letića, time da i on kao i svjedok Vukmirović izričito navode da nisu bili u Hrvatskoj u vrijeme inkriminiranih događaja, a što sud nije posebno analizirao u odnosu na iskaz svjedoka Steve Karanovića (sina Mate) koji je naveo da ih je vidio u vrijeme kada je pok. Letić vožen u automobilu nakon što je uhićen kod svoje sestre Ljubice Delić, jer je ocjena ovoga suda da svjedoci B. Čavić i Vukmirović kako ne bi sebe donekle inkriminirali, opravdano odriču svako sudjelovanje u tim radnjama.

Slijedom navedenog, sud je utvrdio da su obrane I, II i IV optuženika, a stavljajući ih u korelaciju sa iskazima ispitanih svjedoka, neutemeljene i očigledno uperene na izbjegavanje kaznene odgovornosti, obzirom da svaki od njih u cijelosti odriče bilo kakvo sudjelovanje u inkriminacijama koje im se stavljaju na teret, dok svjedoci okolnosno i decidirano govore o opsegu njihovog sudjelovanja u istima, pri čemu sud nema razloga ne povjerovati iskazima tih

svjedoka koji su svaki u granicama svoga sjećanja govorili o onome što im je poznato te nisu imali nikakvog razloga neosnovano teretiti optuženike.

Stoga, a kako nije bilo sporno da su I-IV opt. kritične zgođe bili pripadnici srpskih paravojnih jedinica tzv. „SAO Krajine“ obzirom da svi svjedoci, mještani sela Graboštana i Stublja navode da su ih viđali u uniformi i naoružane, time da se u tim okupiranim selima nalazilo samo civilno stanovništvo, te nije bilo nikakvog otpora hrvatskih vojnih snaga, evidentno je da su u cilju da izazovu osjećaj straha i nesigurnosti kod građana hrvatske nacionalnosti, a protivno Konvencijama o zaštiti građanskih osoba za vrijeme oružanih sukoba, postupajući sa izravnom namjerom, svjesni svoga djela i htijući njegovo počinjenje, svojim radnjama ostvarili sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz El. 120 st. 1 OKZRH kako je to činjenično i pravno opisano u izreci ove presude, a za koje ih je sud proglasio krivima i osudio i to: I opt. Peru Đermanovića na kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina, II opt. Ljubana Bradarića na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, III opt. Dubravka Čavića u trajanju od 9 (devet) godina i IV opt. Ljubišu Čavića u trajanju od 2 (dvije) godine.

Odlučujući o visini kazne za I-IV opt. sud se prvenstveno rukovodio granicama koje su određene zakonom za počinjenje ovog kaznenog djela (najmanje 5 godina ili kazna zatvora u trajanju od 20 godina), stupnjem krivnje, pogibeljnosti djela i svrhom kažnjavanja.

Tako je I opt. Peri Đermanoviću kao olakotno cijenio da je u vrijeme počinjenja djela bio relativno mlada osoba (23 godine), te kao takav podložan indoktrinaciji velikosrpske ideje koja je tada vladala, te Einjenicu da živi u vanbračnoj zajednici i ima dvoje mlb. djece što upućuje na njegov uredan socijalni i obiteljski status te pozitivnu orijentaciju prema budućem načinu života.

Međutim kao otegotno mu je cijenjeno da je u kratkom vremenskom razdoblju od 17.-26. listopada 1991. poduzeo veću količinu kriminalne aktivnosti sa ciljem ugrožavanja života i imovine civila pri Eemu je likvidaciji pok. Vladimira Letića prethodilo izrazito brutalno mučenje time da je postupao sa najvišim stupnjem krivnje - izravnom namjerom, motiviran netrpeljivošću prema građanima hrvatske nacionalnosti.

Stoga mu je sud izrekao kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina za koju drii da će u dovoljnoj mjeri zadovoljiti društvenu potrebu za kažnjavanjem ovakovih i sličnih kaznenih djela, te utjecati na I optuženika da kritički sagleda svoje postupke tijekom oružanih sukoba u Republici Hrvatskoj i to u situaciji kada mu nitko od mještana sela nije bio u mogućnosti pružiti nikakav oružani otpor.

II opt. Ljubanu Bradariću sud je kao olakotno cijenio manju količinu poduzete kriminalne aktivnosti, uz odsutnost nekih većih štetnih posljedica, te visoku životnu dob od skoro 70 godina, zbog čega se sud odlučio na primjenu odredaba o ublažavanju kazne te II optuženiku izrekao kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine za koju drii da će se njome u cijelosti postići svrha kažnjavanja kako u smislu specijalne tako i u smislu generalne prevencije.

U odnosu na III opt. Dubravka Čavića kojem je sudeno u odsutnosti, sud nije našao nekih osobito olakotnih okolnosti na strani optuženika i njegovog djela, time da mu je kao otegotno cijenio Einjenicu da je svojim postupanjem ugrozio najzaštićenije dobro, ljudski život pri Eemu je postupao sa najvišim stupnjem krivnje, izravnom namjerom, rukovoden

motivom netrpeljivosti prema građanima hrvatske nacionalnosti. Stoga mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 9 (devet) godina za koju ovaj sud smatra da je primjerena stupnju njegove kaznene odgovornosti i težini počinjenog djela, te da će se njome u cijelosti ostvariti svrha kako specijalne tako i generalne prevencije.

IV opt. Ljubiši Čaviću sud je kao olakotno cijenio relativno mladu životnu dob u vrijeme počinjenja djela, uredan socijalni i obiteljski status što upućuje na njegovu pozitivnu orijentaciju prema budućem načinu života, zbog čega se sud odlučio na primjenu odredaba o ublažavanju kazne ispod zakonom zapriječenog minimuma, dok mu je kao otegotno cijenio najviši stupanj krivnje – izravnu namjeru, te motiviranost na ugrožavanje imovine ljudi samo zato što su građani hrvatske nacionalnosti.

Naime, ocjena je ovog suda da će se ovako izrečenom kaznom zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, u cijelosti postići svrha kažnjavanja, kako u smislu specijalne tako i u smislu generalne prevencije, te da je ista primjerena stupnju njegove kaznene odgovornosti i težini počinjenog djela.

Sukladno kogentnoj odredbi čl. 63 st. 1 KZ I, II i IV optuženiku u izrečene kazne uračunato je vrijeme provedeno u pritvoru i to I opt. Pero Đermanoviću od 6. svibnja 2009. pa nadalje, II opt. Ljuban Bradariću od 6. svibnja 2009. do 15. prosinca 2009. i IV opt. Ljubiši Čaviću od 27. listopada 2009. do 23. travnja 2010.

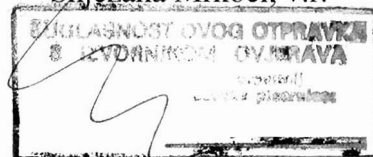
Temeljem čl. 122 st. 4 ZKP I-IV opt. oslobođeni su plaćanja troškova kaznenog postupka iz El. 119 st. 2 toč. 1 i 6 ZKP koji su pali na teret proračunskih sredstava.

Naime, svi optuženici su osobe bez stalnih izvora prihoda pa je ocjena ovoga suda da bi plaćanjem troškova postupka mogla biti ugrožena kako njihova osobna egzistencija tako i egzistencija osoba koje su po zakonu dužni uzdržavati.

Zapisničar:
Blaženka Wolf, v.r.

Predsjednik vijeća za ratne zločine:
Snježana Mrkoci, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka sa sud i protivnu stranku a o istoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. ŽDO Sisak na br.: K-DO-10/09
2. I opt. Pero Đermanović, Zatvor u Zagrebu
3. II opt. Ljuban Bradarić, Gornji Hrastovac 31
4. IV opt. Ljubiša Čavić, Gornji Hrastovac 80
5. Branitelj I opt. Zorko Kostanjšek, odvjetnik iz Siska
6. Branitelj II opt. Danko Kovač, odvjetnik iz Siska
7. Branitelj III opt. Željko Andrijević, odvjetnik iz Kutine
8. Branitelj IV opt. domagoj Rupčić, odvjetnik iz Siska